ORTODOKSİA

AHLÂKÎ VE DİNÎ RESALE

İMTİYAZ SAHİBİ: HRİSTOPOLİS MİTROPOLİTİ
MELETİOS LUKAKİS

MAHAL İDARE FENER
RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ' ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1936 ΤΕΥΧΟΣ 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τύποις «Φαζιλὲτ»

ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

«Ἔμαθον ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Οἶδα καὶ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι. Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιππ. Δ′ 11—13).

Ὁ βίος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι ἀλληλουχία ὅλη ἀπαραβλήτων περιπτώσεων δόξης καὶ ἀδοξίας, μεγαλείου καὶ ταπεινώσεως, εὐφροσύνων συγκινήσεων εὐτυχίας καὶ ὀδυνηρῶν ἐνοχλήσεων δυστυχίας, «ὕψους καὶ βάθους». Φήμη λαμπρὰ καὶ ἐπίζηλος καὶ πρώϊμος δημοτικότης, πόθος ἀκόρεστος μαθήσεως καὶ δράσεως καὶ ἐνθουσιασμὸς νεανικός, αὐτοπεποίθησις ἰσχυρὰ καὶ ἀκλόνητος, τυφλὴ προσκόλλησις εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις, φθάνουσα μέχρι τῶν παραφορῶν τῆς μισαλλοδοξίας. Καὶ ἔπειτα· κλονισμὸς ἐσωτερικός, ἀναστάτωσις τῆς συνειδήσεως, πλῆρες ναυάγιον παντὸς ὅ,τι ἀπετέλεσε τὸ ἴνδαλμα τῆς πίστεώς του, ἀναγέννησις εἰς νέαν πίστιν, μακρὰ ἀπομόνωσις· ἀφύπνισις ἔπειτα εἰς νέαν ζωήν, ἐξόρμησις εἰς δρᾶσιν ἀποστολικήν, ἀγὼν ἀνένδοτος ὑπὲρ τῆς θρησκείας Ἐκείνου τὸν ὁποῖον τέως κατεδίωκε, κατακτήσεις πρωτοφανεῖς, πάλη ἄνισος πρὸς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, κίνδυνος ἐξ ἐθνῶν, ἐκ γένους, ἐξ ἀδελφῶν, ἐκ ψευδαδέλφων, πληγαί, διωγμός, εἱρκτή. Πατὴρ σεβάσμιος καὶ ἀγαπητός, αὐτὸ τοῦτο ἄγγελος Θεοῦ, παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ καὶ τέκνοις· ἀπόβλητος καὶ ἐπικατάρατος παρὰ τοῖς ἄλλοις καὶ ἄξιος λιθοβολισμοῦ. Σήμερον πλούσιος καὶ εὐτυχὴς ἐν τῇ μεταδοτικῇ ἀγάπῃ τῶν ἀδελφῶν· αὔριον πένης καὶ δυστυχής, ἐκτεθειμένος εἰς τὰς σκληροτέρας στερήσεις. Ἐγνώρισε καὶ ἔζησεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὰς ἠθικὰς στενοχωρίας καὶ τοὺς ἐσωτερικοὺς σπαραγμούς, τὰς μεγάλας δυνατότητας καὶ τὰς μεγάλας ἀθλιότητας. Ἠσθάνθη ὅσον οὐδεὶς ἄλλος

τὴν μυστηριώδη ἐκείνην ἐναλλαγὴν παλιρροίας καὶ ἀμπώτιδος εἰς τὰ βάθη τῆς ἐνδομύχου ζωῆς, τῆς ἀβολίστου ταύτης ἀβύσσου, ὅπου αἱ φωτειναὶ ἡμέραι ἐναλλάσσονται πρὸς τὰς ζοφερὰς νύκτας.

Καὶ δικαιοῦται λοιπὸν νὰ ἀνακοινώσῃ καὶ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς ἐν πίστει ἀδελφοὺς τὰ βέβαια πορίσματα τῆς μακρᾶς αὐτοπαρατηρήσεως καὶ πείρας του· νὰ δώσῃ οὕτως εἰπεῖν τὸν κανόνα καὶ τὸ ἔμβλημα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ πάσας τὰς βιοτικὰς περιστάσεις ἔχει τὴν ἐπικαιρότητα καὶ τὴν ἀξίαν του. «Οἶδα καί ὑστερεῖσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν... πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ». Τοὐτέστιν ἡ συνετὴ καὶ ἐνεργὸς ἀντιμετώπισις τῶν περιστάσεων, ἡ ξένη πρὸς τὴν στωϊκὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν μοιρολατρείαν, δὲν εἶναι μόνον προϊὸν γνώσεως καὶ προσπαθείας προσωπικῆς, ἀλλὰ καὶ δύναμις ἀντλουμένη ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Διὰ μὲν τῆς προσωπικῆς πείρας, λέγει, ἐδιδάχθην καὶ γνωρίζω, διὰ δὲ τῆς χάριτος τοῦ ἐνδυναμοῦντός με Χριστοῦ, δύναμαι νὰ ἀντιμετωπίσω πᾶσαν περίστασιν τοῦ βίου.

***

Πόσον ἰσχυρὰ καὶ καρποφόρος ἀποβαίνει ἡ συνεργασία αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης προσπαθείας καὶ τῆς θείας χάριτος! Διὰ ταύτης ἀποκτῶμεν τὴν ψυχικὴν ἐκείνην ἐπάρκειαν, τὴν ἀνωτέραν ἐκείνην δύναμιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἰσθανόμεθα ἑαυτοὺς κυρίους τῶν περιστάσεων καὶ ὄχι δούλους καὶ θύματα. Εἶναι ἡ λαμπροτέρα καὶ ἡ ἁγιωτέρα κατάκτησις εἰς τὴν ζωήν.

Ὁ πτωχός, ἄνευ τῆς ψυχικῆς ταύτης ἐπαρκείας, εἶναι αἰχμάλωτος τῆς πτωχείας του. Τὴν σύρει, ὡς ὁ κατάδικος τὰς ἁλύσεις του· Γνωρίζει μόνον τὰς ἀθλιότητάς της, ζῇ μόνον τοὺς ὀνειδισμούς της. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃ τὴν ἁγιότητα τῆς ταπεινώσεώς της, τὴν ὡραιότητα τῆς λιτότητός της, τὴν κρυφίαν εὐτυχίαν της. Καὶ ἄν ποτε κατὰ ἀδόκητον τῆς τύχης περιτροπὴν γίνῃ ἀπὸ πτωχοῦ πλούσιος, δὲν θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἀντιστῇ εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῆς νέας καταστάσεως. Θὰ λησμονήσῃ ἀμέσως τὸ παρελθόν, θὰ ἀγνοήσῃ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συντρόφους τῶν δυστυχῶν ἡμερῶν. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ πλούτου θὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ἐγωϊστικὴ ψυχή του μὲ ὅλα τὰ κατώτερα ἔνστικτά της.

Ὁ πλούσιος, ὁ μὴ γνωρίζων τὴν ἀληθινὴν βίωσιν τοῦ πλούτου, εἶναι αἰχμάλωτος τῶν ἀγαθῶν του· Δὲν διαφέρει ἐν τούτῳ τοῦ πτωχοῦ εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν· Γνωρίζει μόνον τὰς ἐνοχλήσεις, τοὺς θορύβους καὶ τὰς ματαιότητας τοῦ πλούτου. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ γνωρίσῃ τὴν χαρὰν τῆς μεταδόσεως καὶ τὰς τόσας ἄλλας ἐσωτέρας ἀπολαύσεις του. Καὶ ἄν ποτε ἀτυχῇ περιστατικὰ τὸν ἀποστερήσωσι τοῦ πλούτου, θὰ καταντήσῃ ὁ ἀναξιοπρεπέστερος καὶ ὁ ἐλεεινότερος τῶν πτωχῶν.

Διότι οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἐκτὸς τῆς περιουσίας του. Ἦτο μία εἰκὼν χωρὶς ἀξίαν τεχνικήν, ἐντὸς πλαισίου πολυτελοῦς. Τί ἀπομένει εἰς τοιαύτην εἰκόνα μετὰ τὴν φθορὰν τοῦ πλαισίου;

Πόσον σεβαστός, ἀλλὰ καὶ πόσον σπάνιος εἶναι ὁ τύπος τοῦ πτωχοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ συνετῆς καὶ λελογισμένης χρήσεως τῶν μέσων του γνωρίζει νὰ τακτοποιῇ τὰς ἀνάγκας του καὶ νὰ διατηρῇ ἀμείωτον πάντοτε παρὰ τοῖς ἄλλοις τὴν ἀξιοπρέπειάν του, ἐργαζόμενος χωρὶς κανένα φθόνον ἢ γογγυσμὸν πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς του! Εἶναι πλούσιος ἐν τῇ πενίᾳ του. Καὶ ὁ πλούσιος ὁμοίως, τότε εἶναι πράγματι πλούσιος, ὅταν δὲν θαμβοῦται ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ πλούτου καὶ γνωρίζῃ καὶ ἐκτιμᾷ τὴν χαρὰν τῆς συμπαθείας καὶ τῆς φιλανθρωπίας καὶ δὲν διαπράττῃ τὸ χονδροειδὲς λάθος, τὸ τόσον σύνηθες δυστυχῶς, νὰ συγχέῃ ἑαυτὸν πρὸς τοὺς ὑλικοὺς θησαυρούς του.

* * *

Ἀλλ' ἡ ἔννοια τῶν Ἀποστολικῶν λόγων δὲν περιορίζεται ἁπλῶς εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ πλούτου καὶ τῆς πενίας. Μὲ εὐρυτέραν ἑρμηνείαν, ἐφαρμόζονται προσφυῶς καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα κεφάλαια τῆς ζωῆς, οἷον εἰς τὴν νεότητα καὶ τὸ γῆρας, εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν.

Πόσον πολύτιμος εἶναι ἡ ἡλικία τῆς νεότητος! Πόσον ἱερὸς καὶ ὑψηλὸς εἶναι ὁ προορισμός της! Ἡ σχέσις της πρὸς τὴν ὥριμον ἡλικίαν εἶναι οἵα ἡ τῆς Ἀνοίξεως πρὸς τὸ Θέρος. Εἶναι ἡ ἄνοιξις τῆς ζωῆς. Καὶ ἔχει ὅλας τὰς ὡραιότητας καὶ τὰς ὑποσχέσεις, ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους ἐκείνης. Πόσοι ἄραγε γνωρίζουσι τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἀξίαν της.

Οἱ μέν, τὴν θεωροῦσιν ἀπὸ τῆς ἐλαφρᾶς της ἀπόψεως, τὴν ἐκλαμβάνουσιν ὡς εὐκαιρίαν τῶν ἀπολαύσεων τοῦ ὑλώδους καὶ χαμαιζήλου βίου. Καὶ ἐκδαπανῶνται εἰς ταύτας, φθείροντες ἐν ἑαυτοῖς ὅ,τι θὰ ἀπετέλει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν βάσιν μιᾶς ὑψηλοτέρας ζωῆς. Ἡ ζωή των παρουσιάζει τὸ οἰκτρὸν θέαμα κήπου τερπνοῦ μὲν ἀλλ' ἀτειχίστου καὶ ἀφυλάκτου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔκθετος εἰς παντοίας δηώσεις, πρὶν ἀκόμη ἀποδώσει τοὺς ὡραίους καρπούς του.

Οἱ δέ, τὴν ἐκλαμβάνουσιν ἁπλῶς ὡς στάδιον ἀλληλομαχίας πρὸς ἐξασφάλισιν μιᾶς οἵας δήποτε θέσεως ἐν τῇ ζωῇ, πρὸς τὴν ὁποίαν προσβλέπουσιν ἀπὸ τοῦ στενωτέρου ὁρίζοντος. Ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι εἰς τὰς ἐνδομύχους ἐκκλήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσον ζωηραὶ καὶ εὐκρινεῖς κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, μάταιοι καὶ πεζοὶ εἰς τὰς ἐπιδιώξεις των, χωρὶς καμμίαν ὁρμὴν καὶ αἴσθησιν πρὸς τὰ ὑψηλότερα ἰδανικὰ εἰς τὰ ὁποῖα τοὺς καλεῖ ἡ ζωή, χωρὶς ἐμπνεύσεις, χωρὶς γενναιότητα, διέρχονται τὴν νεότητά των, τὴν ἡλικίαν τῶν δημιουργικωτέρων τάσεων, τῶν εὐγενεστέρων

ἐνθουσιασμῶν, μὲ ὑπολογισμοὺς καὶ συνδυασμοὺς καὶ τεχνάσματα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιτυχίας, ὅπως αὐτοὶ τὴν ἐννοοῦσι καὶ τὴν θέλουσι.

Καὶ ἄλλοι πάλιν, κατηφεῖς τὴν ὄψιν καὶ τὴν σκέψιν, ὡσεὶ παρίσταντο πρὸ θλιβεροῦ θεάματος, ἔχουσι τὸ ἦθος ἀνθρώπων ἐπιστρεφόντων ἤδη ἀπὸ τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν ἀκόμη δὲν εἶδον, δὲν ἐγνώρισαν. Ἡ μόνη ἱκανοποίησίς των εἶναι νὰ περιάγωσι πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν μεμψίμοιρον ἀπαισιοδοξίαν των, τὴν ὁποίαν συγχέουσι πρὸς τὴν σοβαρότητα, καὶ νὰ ἐπιδεικνύωσι τὴν σκυθρωπάζουσαν καὶ κακότροπον αὐστηρότητά των, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀρετήν.

Πόσον παρεξηγοῦσι τὰ πράγματα ὅλοι οἱ τοιοῦτοι, καὶ πόσον ἀγνοοῦσι τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἐκφαίνεται εἰς ἁγνότητα, εἰς χαράν, εἰς ἐλπίδα, εἰς ἀγάπην, εἰς δύναμιν θελήσεως καὶ ἐνεργείας!

Καὶ ἡ ἄγνοιά των εἶναι τραγικωτέρα ὅταν ἐπέλθη τὸ γῆρας. Ἀγνοήσαντες τὴν βίωσιν τῆς νεότητος, ἀγνοοῦσιν ἤδη καὶ τὴν βίωσιν τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας. Καὶ ὅταν ἡ ἑσπέρα τοῦ βίου ἐφαπλώνῃ τὰ ὁλονὲν πυκνούμενα σκότη της ἐπὶ τὸν κατάκοπον ὁδοιπόρον, δὲν γνωρίζουν μήτε τὸ βῆμα νὰ ἀνακόψωσι χωρὶς μεμψιμοιρίαν, μήτε ἀγογγύστως νὰ ἀποχωρήσωσι ἀπὸ τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἐτίμησαν ὡς ἔπρεπε. Ἡ ἡλικία τοὺς καθιστᾷ κατηφεῖς, κακούς, φθονερούς. Ὁμιλοῦσι κατὰ τὸν χειρότερον τρόπον περὶ τῆς ζωῆς. τὴν ὁποίαν τόσον ὀλίγον ἐξετίμησαν. Διαχύνουσι πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὸ δηλητήριον τῆς ἀπαισιοδοξίας των. Κακολογοῦσι τὴν νεότητα, εἰρωνεύονται τοὺς ἐνθουσιασμούς της. Καὶ συνεχίζουσι τὸ ἀπαίσιον ἔργον των μέχρι τῆς πλήρους καταρρεύσεώς των. Διότι τοιοῦτον γῆρας μόνον ὡς κατάρρευσις πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ.

Πόσον ὡραῖοι φαίνονται καὶ εἰς τὸ γῆρας, ὑπὸ τὸ ἤρεμον καὶ μελιχρὸν φῶς τῆς ἑσπέρας, ὅσοι ἐγνώρισαν καὶ ἔζησαν τὴν ἀληθινὴν βίωσιν τῆς νεότητος καὶ ἠγάπησαν ὅ,τι ὑψηλὸν καὶ ἅγιον ἐμπερικλείει ἡ ζωὴ καὶ ἔδωκαν τὰς δυνάμεις των ὑπὲρ παντὸς ὅ,τι εἶναι ἄξιον νὰ ἀγαπηθῇ καὶ διέθεσαν τὰς ἡμέρας των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν των· ὅσοι εὗρον τὴν χαρὰν ἐν τῇ εὐλογημένῃ ἐργασίᾳ καὶ ἐπλήγωσαν τοὺς πόδας εἰς τὰς ἀκάνθας τοῦ βιοτικοῦ δρόμου, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ ἀποβάλωσι τὴν ἐλπίδα! Ἀπόμαχοι ἤδη τῆς ζωῆς, εἶναι εὐτυχεῖς ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τῶν ἄλλων διὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ ἔδωκαν ἐν καιρῷ τὴν εἰσφοράν των, καὶ ἐννοοῦσι καὶ συμμερίζονται τὴν χαρὰν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τώρα ἀρχίζουσι τὴν ζωήν, καὶ μὲ τὴν καλωσύνην των φαίνονται ὡς νὰ εὐτρεπίζωσι τὴν ὑποδοχὴν τῶν νεωστὶ ἐρχομένων. Διεφύλαξαν ἐν τῇ καρδίᾳ των μὲ τὴν ἐπιμελεστέραν στοργὴν τὴν πίστιν τῆς νεότητός των, καὶ Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τοὺς ἐδίδαξε νὰ ζήσωσι θὰ τοὺς βοη-

θήση καὶ νὰ ἀποθάνωσι. Πόσον ὡραῖοι εἶναι ἐν τῇ εὐθανασίᾳ των! Βαδίζουσι πρὸς τὸν θάνατον μὲ ἦθος θριαμβευτοῦ. Εἰς αὐτοὺς ἐφαρμόζεται τὸ τοῦ ποιητοῦ. «Ἡ ζωή μου δὲν ἐξαρτᾶται πλέον ἀπὸ μίαν ἀκτῖνα ἡλιακήν».

***

Κατὰ τὴν κοινὴν πίστιν, ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερον προσαρμόζεται πρὸς τὴν εὐτυχίαν παρὰ πρὸς τὴν δυστυχίαν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι καὶ εὐκολώτερον δύναται νὰ βαστάσῃ τὸ φορτίον τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν. Ὀλίγοι εἶναι οἱ ἀντέχοντες εἰς τὴν εὐτυχίαν. Οἱ πλεῖστοι γίνονται ἄτονοι τὴν ψυχήν, δειλοί, φιλύποπτοι, κατώτεροι τῆς εὐτυχίας των. Ἀντὶ νὰ φωτίζωσι καὶ τὰς παρεμπιπτούσας εἰς τὴν εὐτυχῆ ζωήν των ὀλίγας δυστυχεῖς ἡμέρας μὲ τὴν φαιδρότητα τῶν εὐχαρίστων ἀναμνήσεων καὶ μὲ τὰς προσδοκίας τοῦ μέλλοντος, ἐπισκιάζουσι τὴν ὅλην εὐτυχίαν των μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὀλίγων ἀτυχῶν περιστατικῶν, μὲ κακὰ προαισθήματα, μὲ φόβους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀδικαιολογήτους. Καὶ εἶναι δυστυχεῖς ἐν τῇ εὐτυχίᾳ των. Διότι δὲν αἰσθάνονται τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ζωῆς, διότι δὲν ἐξήγνισαν τὴν ψυχήν των ἐν τῷ μερισμῷ τῆς θλίψεως τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ καὶ ἄν ἀκόμη εἶναι εὔλογος καὶ δεδικαιολογημένη ἡ τοιαύτη ἀνησυχία, πάντως φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀδικήματος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Διότι εἶναι ἔλλειψις πίστεως καὶ παραγνώρισις τῶν πλουσίων δωρεῶν Του. Διότι εἶναι καταφρόνησις πρὸς τὰς τόσας ἀφορμὰς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τὰς ὁποίας παρέχει εἰς ἡμᾶς ἡ ἀγαθότης Του.

Μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διαισθάνεται πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ γνωρίζῃ τὴν ὡραιότητα τοῦ ἀγῶνος, τὴν τονωτικὴν δύναμιν τῶν δυσχερειῶν, τὴν σκοπιμότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν δοκιμασιῶν, τῶν ὁποίων καρποὶ εἶναι ἡ ὑπομονή, ἡ κάθαρσις, ἡ ἐξύψωσις, ἡ βαθυτέρα ἐπίγνωσις τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Θεοῦ· Εἶναι θαυμαστὸς ὁ Παῦλος εἰς τὴν πτωχείαν του, εἰς τὰ δεσμά, εἰς τὴν πεῖναν, εἰς τὰς ἀντιξοότητας. Ἀλλ᾽ εἶναι περισσότερον θαυμαστὸς ὅταν καυχᾶται ἐν τῇ ἀσθενείᾳ του. Εἰς τὰς μεγάλας ἐσωτερικὰς στενοχωρίας του ἀντλεῖ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν ὄχι ἀπὸ τὴν δόξαν τῶν κατακτήσεών του, ἀλλ᾽ ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του· Καὶ ὅταν ἀκούῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὴν θείαν φωνὴν «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», ἀπαντᾷ μετὰ πεποιθήσεως, «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ».

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 25ῃ Ὀκτωβρίου 1936.

† Ο ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

Ἡ 13 τοῦ παρόντος μηνός, καθ' ἣν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διακόνου Βενιαμὶν τοῦ ἐν Περσίᾳ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἑώρτασε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος Αὐτῆς, ὑπῆρξεν ἡμέρα ἐξαιρετικῶν ἐκ μέρους πάντων ἐκδηλώσεων πρὸς τὸ Σεπτὸν Πρόσωπον Αὐτῆς.

Ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, χοροστατούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν, ἐψάλη ἡ ἱερὰ ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βενιαμὶν ἐπὶ τῇ βάσει κειμένου καταρτισθέντος ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου πρώην Λεοντοπόλεως κ. Σωφρονίου ἐξ ἀρχαίων χειρογράφων κωδίκων καὶ ἀποσταλέντος τῇ Α. Θ. Παναγιότητι. Εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πανοσιολογ. Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμ. Ἀδαμαντίου μετὰ τοῦ πανοσιολογ. Δευτερεύοντος Μαξίμου, προσῆλθον ὁ Ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ρ. Ραφαὴλ μετὰ τοῦ Ἐντιμοτάτου Γενικοῦ Προξένου κ. Λ. Γάφου, ὁ αἰδεσιμολ. Σέρβος Πρωθιερεὺς κ. Πέτρος Χαϊδούκοβιτς, ὁ αἰδεσιμολ. Ἀγγλικανὸς Πρωθιερεὺς κ. Αὐγουστῖνος Ὄκλεϋ, οἱ Ὀφφικιάλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐπίλεκτοι ὁμογενεῖς καὶ πλῆθος ἐκκλησιάσματος.

Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν ἐπηκολούθησε δεξίωσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχῶν, καθ' ἣν ἀπὸ μέρους τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τὴν Α. Θ. Παναγιότητα προσεφώνησεν ὁ Α΄ τῇ τάξει σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος. Ἡ προσφώνησις τῆς Α. Σεβασμιότητος, ὡς καὶ ἡ εἰς ταύτην ἀντιφώνησις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, καταχωρίζονται κατωτέρω. Τὰ εὐλαβῆ σέβη τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς ὑπέβαλεν ἐν προσφωνήσει, ὡσαύτως καταχωριζομένῃ κατωτέρω, ὁ Πρωτοσυγκελλεύων σεβ. Μητροπολίτης Προύσης κ. Πολύκαρπος. Ἰδιαιτέρως προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, προσελθὼν ἐν σώματι μετὰ τῶν καθηγητῶν τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς ἐν Χάλκῃ Σχολῆς, ὁ Σχολάρχης αὐτῆς σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανός.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη Τράπεζα εἰς ἣν παρεκάθησαν οἱ σεβ. Μητροπολῖται, ὁ Σχολάρχης καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχο-

λῆς, ὁ Σέρβος καὶ ὁ Ἀγγλικανὸς Πρωθιερεὺς καὶ οἱ Ὀφφικιάλοι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐπεσκέφθησαν καὶ συνεχάρησαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ θ. Λειτουργίᾳ παραστάντων, ὁ Ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς τῆς Οὑγγαρίας ἐν Τουρκίᾳ κ. Ζόλταν Δὲ Μαριάσσυ μετὰ τοῦ Ἐντιμοτάτου Γενικοῦ Προξένου κ. Γεωργίου Δὲ Μπαρκόϊζη, ὁ Ἐντιμότατος Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ρουμανίας ἐνταῦθα μετὰ τῆς κυρίας Κρέτζου, ὁ Πρόξενος τῆς Γιουγοσλαυΐας Ἐντιμότατος κ. Μαρίνκοβιτς, ἀναπληρῶν τὸν ἀπουσιάζοντα κ. Γενικὸν Πρόξενον, ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Γενικοῦ Προξενείου τῆς Πολωνίας κ. Θ. Παπαζιάν, προσελθὼν ἐκ μέρους τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Ρ. Βεγνέροβιτς, οἱ κ. κ. Γ. Χριστοδούλου καὶ Δ. Γρίβας, Ὑποπρόξενοι τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ κ. Κ. Γαζιάδης, Ὑποπρόξενος τῆς Βραζιλίας.

Ἡ προσφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Χαλκηδόνος.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἐν ἰδιαζούσῃ χαρᾷ καὶ τιμῇ χαιρετίζεται ἡ ἡμέρα αὕτη, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς, θείᾳ βουλῇ, ἀναρρήσεως Αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἑορτάζονται τὰ ἱερὰ ὀνομαστήρια τῆς Σῆς Σεπτῆς Κορυφῆς.

Καὶ παρέχεται ἐπὶ τούτοις ἡ ποθητὴ εὐκαιρία εἰς ἐκδήλωσιν αἰσθημάτων βαθείας ἀγάπης καὶ ἀπείρου σεβασμοῦ πρὸς τὸν γεραρὸν τῆς Ὀρθοδοξίας Πρωθιεράρχην, τὸν ἐν πίστει καὶ ἀφοσιώσει καὶ ὑποταγῇ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου βαστάζοντα τὸν σταυρὸν τῆς Πατριαρχείας καὶ ἐν εὐσεβείᾳ καὶ συνέσει καὶ χρηστότητι ἰθύνοντα τοὺς οἴακας τοῦ θεοτεύκτου σκάφους τῆς Πρωτοθρόνου τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τῶν αἰσθημάτων τούτων προσέρχομαι νῦν ταπεινὸς διερμηνεὺς καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς τε ἱερᾶς ἀδελφότητος καὶ τῶν εὐσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μακράν, ὑποβάλλω ἐνθέρμους συγχαρητηρίους προσρήσεις καὶ εὔχομαι ὁλοψύχως ὅπως, ὑπὸ τὴν ἄμαχον δεξιὰν τοῦ Ὑψίστου, φυλάττησαι ἀπὸ παντὸς ἀνιαροῦ, ἔχῃς ζωὴν μακροχρόνιον καὶ ἵστασαι ἰσοβίως ἐπὶ τοῦ πανσέπτου Θρόνου, ἀγαθὰ καὶ ἅγια ἀείποτε βουλευόμενος καὶ ἐνεργῶν ὑπὲρ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ χριστωνύμου λαοῦ. Ἀμήν!

Ἡ ἀντιφώνησις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
εὐλαβέστατοι κληρικοί,
ἐντιμότατοι κύριοι,

Μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως ἐνωτίσθημεν τοὺς ὡραίους καὶ καλλιεπεῖς λόγους, τοὺς ὁποίους ἡ ἐναρμόνιος λύρα τῆς γλώσσης τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Σεβασμιό-

τητος, Ἅγιε ἀδελφέ, ἔψαλεν εἰς τιμὴν τῆς ἐπετείου ὑμῶν ὀνοματικῆς ἑορτῆς, καὶ ἀπὸ μέρους πάντων τῶν ἁγίων ἀδελφῶν καὶ τῆς ὁμογενείας. Ἀποδεχόμεθα τοὺς λόγους τούτους ὡς ἀπόρροιαν τῶν εὐλαβῶν καὶ ἀκραιφνῶν ἱερῶν αἰσθημάτων τῆς πίστεως, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἀγάπης πάντων ἡμῶν, καὶ εὐγνωμόνως ἐκφράζομεν τὰς ἐγκαρδίους ἡμῶν εὐχαριστίας ἐπ' αὐτοῖς. Εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Θεοῦ προκαθήμενοι ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Ἁγιωτάτου τούτου Ἀποστολικοῦ Θρόνου, ὃν ἐδόξασε μέγας ἐσμὸς Πατριαρχῶν μεγάλων καὶ ἁγίων καὶ ἠγλάϊσεν ἡ ἱστορία ἡ ἔνδοξος τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιλαμβανόμεθα τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσπαθοῦμεν καθηκόντως πρὸς αὐτὸ νὰ ρυθμίζωμεν τὰ βήματα τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν διακονίας. Ἀντλοῦμεν τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν ἀπὸ τοῦ ἐλέους κατὰ πρῶτον τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀγάπης εἶτα καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τῆς ἀγαθῆς θελήσεως καὶ τῆς ἀγαστῆς ὁμοφροσύνης ὑμῶν, ἀδελφοί, ἥτις δεσπόζει ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἐν τῇ συνεργασίᾳ καὶ ἣν εὐγνωμόνως καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην διακηρύττομεν διαπρυσίως.

Ἡ αὐθόρμητος καὶ εὐγενὴς παρουσία πάντων ὑμῶν διατίθησι τὴν στιγμὴν ταύτην λίαν εὐαρέστως τὴν ψυχὴν ἡμῶν καὶ ἐνισχύει ἡμᾶς. Ὑπηρετοῦμεν οἱ πάντες, ἀδελφοί, τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἁγιάζει ἡμᾶς, ἥτις στοργικῶς ἀγαπᾷ καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον ἅπαντα, ἀδιαπτώτως ἀναπέμπουσα πρὸς τὸν Ὕψιστον τὰς δεήσεις αὐτῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ εἰρήνῃ συναδελφώσεως τῶν λαῶν. Ἡμεῖς οἱ λειτουργοὶ αὐτῆς εἴμεθα οἱ ἐντεταλμένοι ὑπηρέται καὶ δοσίλογοι φύλακες τῆς τηρήσεως καὶ τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ θείου πνεύματος καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Συνεργαζόμενοι ἀθορύβως καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ αἰσίαν ἔκβασιν τῶν ἐμπιπτόντων ζητημάτων, ἐπιτελοῦμεν καθῆκον μεγάλης ἱερᾶς ἡμῶν πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν ὀφειλῆς.

Εὐχαριστοῦμεν καὶ πάλιν βαθέως ὑμᾶς, σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ οἱ παρεστῶτες οἱ τιμήσαντες τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος ἡμῶν, καὶ ἀντεπευχόμεθα μετ' ἀγάπης τὰ βέλτιστα παρὰ Θεοῦ.

Ἡ προσφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Πρωτοσυγκελλεύοντος.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Χαρμοσύνως χαιρετίζομεν σήμερον κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βενιαμὶν τοῦ Διακόνου τὴν ἐπέτειον τῆς Σῆς Σεπτῆς Κορυφῆς.

Σήμερον σύμπας ὁ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος γηθοσύνως πανηγυρίζει τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Σεπτοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Προκαθημένου, καὶ θερμῶς μὲν δέεται τοῦ Παναγάθου ἵνα ἀείποτε στηρίζῃ οὗτος Αὐτὸν ἑδραῖον ὡς στῦλον ἀκλόνητον ἐπὶ τοῦ πανενδόξου Πατριαρχικοῦ Θρόνου, ὃν τόσον εὐκλεῶς κοσμεῖ, γονυκλινῶς δὲ τὴν παναγίαν Αὐτοῦ Δεξιὰν κατασπαζόμενος τὰς θεοφρουρήτους εὐχὰς καὶ εὐλογίας Αὐτοῦ ἐξαιτεῖται.

Πλήν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἰδιάζουσαν ὅλως αἰσθάνεται σήμερον ἱερὰν συγκίνησιν καὶ ἀνεκλάλητον χαρὰν ἡ χορεία τῶν αὐλικῶν Σου κληρικῶν ἅμα καὶ λαϊκῶν ὑπαλλήλων, ὡς καὶ ἅπαξάπας ὁ ἱερὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σου κλῆρος, διότι παρέχεται αὐτοῖς ἡ εὐφρόσυνος εὐκαιρία, ἵνα κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην στιγμὴν καθη-

κόντως ἐκδηλώσωσι τὰ κατακλύζοντα τὴν καρδίαν αὐτῶν εὐγενῆ αἰσθήματα βαθείας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ Σεπτὸν πρόσωπόν Σου, ἀνθ' ὧν καθ' ἡμέραν ἀξιοῦνται παρὰ Σοῦ ἀγαθῶν.

Ἐφ' ᾧ καὶ εὐλαβῶς νῦν παριστάμενοι οὗτοι ἐνώπιόν Σου ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου παραστάτου Σου, εἰλικρινῶς διακηρύττουσι τὴν ἄδολον πίστιν καὶ πλήρη ἀφοσίωσιν αὐτῶν εἰς τὸ Σεπτὸν Πρόσωπόν Σου καὶ βαθυσεβάστως τὴν παναγίαν Σου Δεξιὰν κατασπαζόμενοι καὶ τὰς θεοπνεύστους εὐχὰς καὶ εὐλογίας Σου ἐξαιτούμενοι ἀναφωνοῦσι μεθ' ἅπαντος τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος: «τοῦ Δεσπότου καὶ Αὐθέντου ἡμῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βενιαμὶν τοῦ Α' εἴησαν τὰ ἔτη ὡς πλεῖστα ὑγιεινὰ καὶ ὄλβια, ἡ δὲ ἔνδοξος Πατριαρχεία Του τόση ὅση καὶ ἡ πολύτιμος ζωή Του, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς στρατευομένης Μητρὸς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἀμήν».

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἀλεξάνδρεια, 17/10/1936.

Πατριάρχην Βενιαμίν,

Φανάριον—Σταμπούλ.

Σεπτοῖς ὀνομαστηρίοις γερασμίας Παναγιότητος εὐχόμεθα ὁλοψύχως ἔτη μακρὰ καρποφόρα.

Πατριάρχης **Νικόλαος**.

Ἱερουσαλήμ, 26/10/1936.

Πατριάρχην Βενιαμίν,

Φανάριον—Σταμπούλ.

Ἐπετείῳ ὀνομαστηρίων Ὑμετέρας Παναγιότητος ἄσμενοι διαβιβάζομεν ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἀδελφικὰς εὐχάς.

Πατριάρχης **Τιμόθεος**.

Ἀθῆναι, 12/10/36.

Πατριάρχην Βενιαμίν,

Φανάριον—Σταμπούλ.

Δεόμενοι Ὑψίστου ὑπὲρ ὑγείας ἐνισχύσεως Ὑμετέρας γερασμίας Παναγιότητος, ὑποβάλλομεν Αὐτῇ συνοδικῶς θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ ὀνομαστηρίοις.

Ἀρχιεπίσκοπος **Χρυσόστομος**.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐν λαμπρᾷ φωταγωγήσει καὶ πανηγυρικῷ σημαιοστολισμῷ ἑώρτασε καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τῇ 29 τοῦ παρόντος μηνὸς τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Δημοκρατίας. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπηύθυνεν ἐπὶ τῇ εὐσήμῳ ἑορτῇ τὰ κατωτέρω καταχωριζόμενα τηλεγραφήματα. Ἐξ ὀνόματος δὲ Αὐτῆς ἐπεσκέφθη τὸν Ἐξοχώτατον Νομάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁ Πρωτοσυγκελλεύων σεβ. Μητροπολίτης Προύσης κ. Πολύκαρπος ἐν συνοδείᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τουρκικοῦ Γραφείου τῶν Πατριαρχείων κ. Εὐθ. Μαυρίδου.

Ἐν τῇ ἐπιτοπίως ὑπὸ τῶν ἀρχῶν Φαναρίου διεξαχθείσῃ τελετῇ τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀντιπροσώπευσεν ὁ πανοσιολ. Δευτερεύων κ. Μάξιμος.

Τὰ τηλεγραφήματα:

Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ***Καμὰλ Ἀτατούρκ,***

Εἰς Ἄγκυραν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου ἑορτῆς τῆς Δημοκρατίας, ἥτις ὑπῆρξεν ὁ μοναδικὸς παράγων τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς ἐξυψώσεως τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν Πατρίδος, μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐκφράζομεν τὰ εἰλικρινῆ ἡμῶν συγχαρητήρια πρὸς τὸν ἔνδοξον καὶ μέγαν αὐτῆς Ἱδρυτήν. Τὸ ὄνομα τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, τῆς ἐξασφαλισάσης τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς κοινῆς ἡμῶν Πατρίδος, αἰωνίως θὰ εὐλογῆται καὶ θὰ τι-

μᾶται. Εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ὑπὲρ τῆς πολυτίμου Ὑμῶν ὑγείας καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς ἀγαπητῆς Πατρίδος.

Ὁ Ρωμαῖος Πατριάρχης **Βενιαμέν.**

29/10/936.

Πρωθυπουργὸν Στρατηγὸν ***Ἰσμὲτ Ἴνονου,***

Εἰς Ἄγκυραν.

Ἐπὶ τῃ ἐπετείῳ τῆς ἐνδόξου ἡμῶν Δημοκρατίας, ἀπὸ καρδίας μετέχοντες τῆς γενικῆς χαρᾶς, συγχαίρομεν ὁλοθύμως καὶ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς ὑγείας Ὑμῶν καὶ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν Πατρίδος.

Ὁ Ρωμαῖος Πατριάρχης **Βενιαμέν.**

29/10/936.

Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ***Σουκρῆ Καγιᾶ,***

Εἰς Ἄγκυραν.

Ἐνθέρμως συγχαίροντες ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἐθνικῇ ἑορτῇ, ἀπευθύνομεν ἐγκαρδίους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν Πατρίδος.

Ὁ Ρωμαῖος Πατριάρχης **Βενιαμέν.**

29/10/936.

Εἰς τὰ ὡς ἄνω συγχαρητήρια καὶ εὐχετικὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τηλεγραφήματα, ἐλήφθησαν τὰ κατωτέρω ἀπαντητικὰ τελεγραφήματα τοῦ Ἐξοχωτάτου Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ Ἐξοχωτάτου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν :

Ἄγκυρα, 2/11/936.

Πρὸς τὸν Ρωμαῖον Πατριάρχην Σταμποὺλ ***Βενιαμίν.***

Μετ' ἀγάπης συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστίαι.

Ὁ Πρωθυπουργὸς ***Ἰσμὲτ Ἴνονου.***

Ἄγκυρα, 31/10/936.

Πρὸς τὸν Ρωμαῖον Πατριάρχην Κύριον ***Βενιαμίν.***

Σταμποὺλ-Φανάριον.

Λίαν εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Δημοκρατίας συγχαρητήρια ὑμῶν καὶ ἀμοιβαίως ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου.

Σουκροῦ Καγιᾶ.

ΤΟΜΟΣ

ΕΠΑΝΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟ ΤΙΝΩΝ ΕΤΩΝ ΙΔΡΥΘΕΙΣΗΣ ΙΕΡΑΣ Μ/ΛΕΩΣ ΚΕΝΤΡΩΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 1653. / Διεκπ. 1017.

† *Βενιαμὶν ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.*

Ἀξιοχρέως περὶ πάντων ἐν τῇ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων διακυβερνήσει καὶ διεξαγωγῇ ἡ Ἐκκλησία μεριμνῶσα καὶ τὸ προσῆκον προνοοῦσα, ἔθος κανονικὸν ἔκπαλαι κέκτηται τὴν τῶν ἐπαρχιῶν σύστασιν καὶ ὑπόστασιν προσηκόντως πρὸς τὰς τῶν καιρῶν ἀνάγκας καὶ τὴν καλὴν τοῦ ὅλου συγκροτήματος σύνθεσιν προσαρμόζειν καὶ οἰκονομεῖν, εἰς εὔρυθμον ἑκάστοτε καὶ λυσιτελῆ τῶν ἐπὶ μέρους τε καὶ τοῦ ὅλου παράστασιν καὶ διακυβέρνησιν.

Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ περὶ τῆς συστάσης πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἰδιαιτέρας διὰ τὰς ἐν τῇ Κεντρῴᾳ καὶ τῇ Νοτίῳ Εὐρώπῃ ἡμετέρας ὀρθοδόξους παροικίας ἐπαρχίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὰ Μητρόπολις Κεντρῴας Εὐρώπης», σκέψεως γενομένης συνοδικῶς, ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τῆς πρό τινος τελευτῆς τοῦ εἰς ταύτην ἐξαρχικῶς διωρισμένου ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀμασείας Γερμανοῦ, εὑρέθη μᾶλλον πρόσφορον καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν τῶν εἰρημένων παροικιῶν καὶ κοινοτήτων θέσιν καταργῆσαι τὴν διὰ λόγους τῆς τότε ἀνάγκης συστᾶσαν ἰδιαιτέραν περὶ αὐτῶν ἐπαρχίαν τῆς Κεντρῴας Εὐρώπης καὶ ἑνῶσαι καὶ πάλιν τὴν ταύτης περιοχὴν καὶ τὰς ἐν αὐτῇ ὀρθοδόξους παροικίας καὶ κοινότητας πρὸς τὴν ὑφ' ἣν καὶ πρότερον αὗται ὑπήγοντο Ἱερὰν Μητρόπολιν Θυατείρων, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν

περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν, κρίναντες ἀπεφασίσαμεν καὶ ὡρίσαμεν συνοδικῶς ὅπως ἅπασαι αἱ τὴν τέως Ἱερὰν Μητρόπολιν Κεντρῴας Εὐρώπης ἀποτελέσασαι ἡμέτεραι ὀρθόδοξοι παροικίαι καὶ κοινότητες, αἱ ἐν Αὐστρίᾳ δηλονοῦν καὶ Οὐγγαρίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ τοιαῦται, ἐπανέλθωσι καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ποιμαντικὴν μέριμναν και διακυβέρνησιν καὶ προστασίαν τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Θυατείρων καὶ ὦσι καὶ θεωρῶνται αὗταί τε καὶ αἱ μέλλουσαι τυχὸν ἐν τῇ εἰρημένῃ περιοχῇ ἱδρύεσθαι τοιαῦται ὡς τμήματα καὶ πάλιν τακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων, ἀναλαμβανούσης καὶ πάλιν τὸν ἀρχικὸν αὐτῆς τίτλον ὡς Ἐξαρχίας Εὐρώπης Δυτικῆς καὶ Κεντρῴας.

Ἐφ᾽ ᾧ εἰς δήλωσιν καὶ βεβαίωσιν καὶ εἰς μόνιμον παράστασιν τῶν οὕτω ἐκκλησιαστικῶς κριθέντων καὶ ὁρισθέντων περὶ ἐπαναγωγῆς τῶν εἰρημένων ὀρθοδόξων παροικιῶν καὶ κοινοτήτων ὑπὸ τὴν τακτικὴν καὶ ἄμεσον ποιμαντικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Θυατείρων ὡς Ἐξάρχου καὶ πάλιν Πατριαρχικοῦ τῆς ὅλης ἐν τῇ Δυτικῇ καὶ Κεντρῴᾳ Εὐρώπῃ περιοχῆς, ἐγένετο καὶ ὁ παρὼν ἡμέτερος Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος, καταστρωθεὶς καὶ ὑπογραφεὶς ἐν τῷδε τῷ Κώδικι τῆς καθ᾽ ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ ἀπαραλλάκτῳ ἀπολυθεὶς καὶ ἀποσταλεὶς καὶ τῷ Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θυατείρων καὶ Ἐξάρχῳ Εὐρώπης Δυτικῆς καὶ Κεντρῴας, ἀγαπητῷ ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ κυρίῳ Γερμανῷ, πρὸς κατάθεσιν ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αϡλς΄, κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον (κδ΄),
Ἐπινεμήσεως Ε΄.

† ***Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βενιαμὶν ἀποφαίνεται***

† ὁ Χαλκηδόνος ***Μάξιμος***,
† ὁ Πριγκηπονήσων ***Θωμᾶς***,
† ὁ Ἡλιουπόλεως ***Γεννάδιος***,
† ὁ Χριστουπόλεως ***Μελέτιος***,
† ὁ Προύσης Πολύκαρπος,
† ὁ Σάρδεων καὶ Πισιδίας Γερμανός,
† ὁ Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντῖνος,
† ὁ Λαοδικείας Δωρόθεος.

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΣΥΜΒΟΛΗ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ Κ/ΠΟΛΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

68) ΜΕΛΕΤΙΟΣ Β΄

Ποῖος θὰ διεδέχετο τὸν Σαμουὴλ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστόν. «Κατέμαθε (ὁ Σ.) καὶ τὸν διαδεξόμενον καὶ γνώμην ἔδωκε καὶ ἐνέκρινε καὶ περὶ τοῦτον τάχα μὴ εἰδὼς κατεσπούδαζε· ἤρξατο δὲ τὴν τοιαύτην ἔντεχνον αὐτοῦ παραίτησιν.... ἐξ ὅτου πεῖσαι σπουδάζοντας περὶ τὸν τότε ***Λαρίσσης κύριον Μελέτιον*** τὸν οἰκουμενικὸν ἀναδέξασθαι θρόνον ἑώρακε...». Ἀργότερον ὁ αὐτὸς γράφων τῷ ἐκλεγέντι Μελετίῳ ἐξεδήλου τὴν χαρὰν αὐτοῦ: «οὗτος ἦν ὃν ἔτρεφον ἐξ ἀρχῆς ***ὁ ἐμὸς πόθος*** καὶ πόθος σὺν λόγῳ, ὅτι καὶ ταῦτα ***συνεπόθησαν ἀδελφοὶ καὶ οἱ τοῦ κλήρου καὶ καταλόγου συνελογίσαντο, ὅσα καὶ ἡμεῖς αὐτοί·*** καὶ νῦν χαίρω τῇ ἐμῇ δικαίᾳ κρίσει καὶ ψήφῳ ὡς προεξαρχούσῃ τῶν λοιπῶν ὅσων καὶ χαίρω ὑπέρμεγα» [106]).

Τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ μετάθεσιν αὐτοῦ εἰς τὸν οἰκουμ. θρόνον σημειοῖ ἰδιοχείρως αὐτὸς οὗτος ὁ Μελέτιος, ὡς ἑξῆς: «Κατὰ τὸ ***͵αψξη΄ ἔτος, Νοεμβρίου δ΄,*** ἐξωσθέντος τοῦ ἀπὸ Δέρκων κὺρ Σαμουὴλ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ ἀμοίρου τούτου διαμείναντος, ἐγένετο συνέλευσις ἐν τῷ πατριαρχείῳ ***τῇ ε΄ τοῦ αὐτοῦ*** τῶν τε ἐνδημούντων ἀρχιερέων, ἀρχόντων τε καὶ παντὸς τοῦ εὐαγοῦς κλήρου τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων ἐπὶ ἐκλογῇ καὶ ψήφῳ ἀξίου καὶ ἁρμοδίου προσώπου καὶ

---

106) ***Σάθα*** σ. 259—***Ἐκκλ. Ἀλ.*** Δ΄ 57.

ἱκανοῦ εἰς τὴν τούτου τε προστασίαν καὶ διοίκησιν. Καὶ σκέψεως γενομένης κοινῆς ὥρας ἱκανῆς, παρόντος καὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου ἄρχοντος μεγάλου ἑρμηνέως τῆς κραταιᾶς βασιλείας κυρίου Νικολάου Σούτζου, κατὰ κοινὴν γνώμην καὶ ἐκλογὴν ἐξελέγημεν ἡμεῖς καὶ προεκρίθημεν τῶν ἄλλων καὶ ἑκόντες ἀέκοντες προεβιβάσθημεν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Ὅσον δὲ ἀντέστημεν, ὅσον ἠγωνίσθημεν διὰ πολλῶν δεήσεών τε καὶ παρακλήσεων ἀποφυγεῖν τοῦτο τὸ δυσβάστακτον καὶ βαρὺ φορτίον προβάλλοντες ἀδυναμίαν καὶ μύρια, ἄλλως τε ἀφορῶντες καὶ εἰς τὸ τοῦ καιροῦ ἀντίξοον, ἐῶμεν λέγειν· ἀλλὰ διὰ τοσούτων καὶ τηλικούτων παρακλήσεων οὐκ ἠδυνήθημεν ἀποφυγεῖν τοῦτο. Ἀναστάντες γὰρ ἅπαντες εἷλκον ἡμᾶς βίᾳ ἀσπαζόμενοι τὴν δεξιὰν ἡμῶν, ὡς ἔστι σύνηθες· μετὰ δὲ ταῦτα ἀπελθόντες εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πόρταν ἐψηφίσθημεν καὶ παρὰ τοῦ τότε ὑπερτάτου Ἐπιτρόπου διὰ τοῦ συνήθους ***καβαδίου*** λεγομένου καὶ μετὰ παρρησίας πολλῆς ἐπανήλθομεν εἰς τὸ πατριαρχεῖον. Τῇ δὲ ***ζ' τοῦ αὐτοῦ, ἡμέρᾳ παρασκευῇ***, συνελεύσεως αὖθις συγκροτηθείσης πανδήμου μετετέθημεν ἀπὸ τῆς ἧς περ ἐνεμόμεθα μητροπόλεως Λαρίσσης χρόνους δεκαοκτώ, μῆνας τέσσαρας καὶ ἡμέρας εἴκοσι τέσσαρας, ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν καὶ οἰκουμενικὸν θρόνον, τὰ δ' ἐπακολουθήσαντα δάπανα ἐγένοντο ἅπαντα ἐξ ἰδίων συμποσωθέντα εἰς γρόσια τριακονταδύο χιλιάδας καὶ ἔτι πρός, ὡς κἂν τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας φαίνονται καταγεγραμμένα» 107).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι ἡ μὲν ἐκλογὴ καὶ καβαδιφορία τοῦ Μελετίου ἐγένετο τῇ ***5ῃ Ν/βρίου 1768***, ἡ δὲ μετάθεσις ἤτοι ἡ ἐνθρόνισις αὐτοῦ τῇ ***7 τοῦ ἰδ. μηνός, ἡμέρᾳ παρασκευῇ***.

Ὁ Μελέτιος «γενόμενος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐν τοιούτοις καιροῖς οὐδὲν τῶν καθηκόντων τῇ μεγάλῃ ταύτῃ ποιμαντορίᾳ ἠμέλησε, πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ κηδόμενος καὶ φροντίζων θεοφιλῶς, συντάσσων, διεγείρων, παραμυθούμενος, ὑποστηρίζων, ἐπαμύνων, προϊστάμενος καὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολον τοῖς πᾶσι πάντα γενόμενος ἵνα πάντας ἐν Χριστῷ κερδίσῃ· διὸ καὶ παρὰ πάντων καὶ ἀρχιερέων καὶ ἱερέων καὶ μοναχῶν καὶ ἀρχόντων καὶ κληρικῶν καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ ἠγαπᾶτο» (Μακρ.). Συνέπεσαν ὅμως τὰ ἀπὸ τοῦ 1768 ἀρξάμενα σοβαρὰ πολιτικὰ καὶ πολεμικὰ γεγονότα καὶ διεκόπη τὸ ἔργον Μελετίου Β', διαβληθέντος ὅλως ἀδίκως, μετ' ἄλλων δὲ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συλληφθέντος καὶ ριφθέντος εἰς τὰς φυλακὰς τῇ ***8 Ἀπριλίου 1769***. Καὶ διεγνώσθη μὲν μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀνέγκλητον τοῦ πατριάρχου, δὲν ἐπετράπη ὅμως καὶ ἡ

---

107) ***Πανδώρα***, περιοδ. ἐν Ἀθήναις, τόμ. ΙΑ'. (1861) σ. 573,—ὅρα καὶ ***Σάθα*** 260 —*Ὑψηλ.* 419.—***Δυοβ.*** 114. 129. 132.— ***Παράρτ.*** Κ—ΚΒ' τόμ. κλπ. ὡς ἀνωτ. 118.

ἀποκατάστασις αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐν φυλακῇ εὑρισκόμενος ὑπέβαλε **παραίτησιν**, πιθανῶς τῇ *11 ἰδ. μηνός*, ἐξορισθεὶς εἶτα εἰς Μιτυλήνην τῇ 18 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Σχετικῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω σημειοῖ ἰδιοχείρως ὁ Μελέτιος τὰ ἑξῆς:

«Ὄντες ἐν ἡσυχίᾳ, ἀγαπῶντες καὶ ἀγαπώμενοι, καὶ φροντίζοντες ἀόκνως τῶν τῆς ἐκκλησίας διεβλήθημεν ἐξ ἀφανοῦς πως..., ἥτις διαβολὴ ἐγένετο οὕτω τῇ **η΄ τοῦ Ἀπριλίου, ἡμέρᾳ δ΄**. Μετὰ τὸ ἀκροασθῆναι τὴν θείαν λειτουργίαν τῶν προηγιασμένων ἀπήλθομεν εἰς τὸν νεοοικοδομηθέντα παρ' ἡμῶν οἶκον τοῦ «Μποζατζόγλου» λεγόμενον, τὸν καὶ ἀφιερωθέντα παρ' ἡμῶν εἰς κατοίκησιν τῶν κατὰ καιροὺς διδασκάλων ἐπὶ τῷ παραδίδοσθαι ἐν αὐτῷ τά τε ἐγκύκλια τῶν μαθημάτων καὶ τὰ φιλοσοφικὰ καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ μαθήματα, ἐν ᾧ ἐνεχειρίσθη ἡμῖν γραμμάτιόν τι τοῦ κατ' ἐπιτροπὴν ἑρμηνέως κυρίου Νικολάου Καρατζᾶ, δι' οὗ προσεκεκλήμεθα ἀπελθεῖν ἐν τάχει ὡς δῆθεν ἐρωτηθησόμενοι παρὰ τοῦ ὑπερτάτου καϊμακάμπασια περί τινος ἐρωτήματος, ὅπερ καὶ λαβόντες ἀπήλθομεν εὐθὺς μηδέν τι ὑποπτευόμενοι δεινὸν ἅτε δὴ ἀθώους ἑαυτοὺς τὸ παράπαν εἰδότες. Ἀπελθόντες δὲ ἐν εἱρκτῇ ἐβλήθημεν, τῇ τοῦ Μουγζούραγα λεγομένῃ, μηδεμιᾶς γενομένης ἡμῖν ἐρωτήσεως, μετ' ὀλίγον δὲ ἤγαγον καὶ ἄλλους ξένους τε καὶ οἰκείους..., περὶ δὲ τὰς δύω τῆς νυκτὸς ὥρας μετήγαγον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ῥηθείσης εἱρκτῆς ἐπὶ τὴν ἐσωτέραν τοῦ ἀρχικηπουροῦ, ἤτοι εἰς τοὺς λεγομένους Φούρνους, μετὰ καὶ ἄλλων τινων... Ἔνθα δὴ ἀναμαθόντες τὴν καθ' ἡμῶν γενομένην διαβολὴν ὡς κατασκόπων καὶ ὡς ἀναστρεφομένων μετὰ τῶν Μοντενεγρίνων ἐξεπλάγημεν τρόντι καὶ ἐν ἀπορίᾳ ἐγενόμεθα ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκήτῳ τούτῳ συμβάματι... Γενομένης δὲ προσταγῆς τοῖς ἐνδημοῦσι τότε ἀρχιερεῦσιν ἐπὶ τῷ ἐκλέξαι ἕτερον πατριάρχην ἐξελέγη καὶ προεκρίθη ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης κὺρ Θεοδόσιος ὁ κρής. Ὅσα δεινὰ ὑπέστημεν ἐν διαστήματι ἕνδεκα ἡμερῶν τῇ σιγῇ παραδοτέον... Πρὸς ἑσπέραν τοῦ Μ. Σαββάτου, τῇ ιη΄ τοῦ Ἀπριλίου, ἀπαλλαγέντες τῆς εἱρκτῆς ... ἐστάλημεν ὑπερόριοι διὰ βασιλικοῦ προσκυνητοῦ ὁρισμοῦ εἰς Μιτυλήνην ιζεζιρεμπέντ, ἔχοντες μουμπασίρην τὸν Σεῒτ Χατζῆ Σουλεϊμὰν τζαοῦσιν. Ἔνθα παραγενόμενοι σὺν Θεῷ τῇ κζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ἐποιησάμεθα κατάλυμα ἐν τῇ μητροπόλει, κἀκεῖ μείναντες ἡμέρας δεκατέσσαρας μετῳκίσαμεν εἰς ἕτερον οἶκον τῇ ια΄ Μαΐου, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, οὗ δὴ καθήμεθα περιμένοντες καὶ ἀπεκδεχόμενοι ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὰ τῆς ἀπαλλαγῆς ἡμῶν καὶ ἐλευθερίας...». Ὁ Μ. φέρεται ζῶν ἐν Μιτυλήνῃ τῇ 14 Μαρτίου 1774 «καὶ προσαφαιρεθεὶς πάντα ὅσα εἶχε καὶ ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ ἐπιβιοὺς ἔχαιρεν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ». Κατά τινα πληροφορίαν ἀπέθανε τῷ 1781. Λέγεται ὅτι τυχὼν σουλτανικῆς ἀδείας

τῷ 1775 μετέβη εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Τένεδον. Ἴσως ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐκεῖ [108].

***

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Μελετίου Β΄ τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης [109].

Καὶ φυτὸν ἀεὶ ρίζης πέφυκε χρῆζον, ἐξ ἧς πηγαὶ τῆς ζωῆς ἀνατρέχουσι τῷ ὅλῳ, καὶ ποταμὸς πηγῆς δεῖται καταρκτικῆς τῆς ἐκείνου συστάσεως καὶ ποταμῶν εἰσροῆς τὸ θαλάσσιον πέλαγος, ἐξ ἧς εὐρύνεται λιμναζόμενον καὶ μηκυνόμενον παρενδύνεται καί, ὡς εἰπεῖν, ἁπαξάπαντα τῶν δημιουργημάτων τὴν οἰκείαν ἀρχὴν ὑποτίθησι· μὴ γὰρ προϋπαρξάσης ἀρχῆς, τὰ ἐκ ταύτης οὐ συνίσταται, μήτε τὰ κατὰ φύσιν, φαμέν, μήτε τὰ κατὰ τέχνην, μήτ' αὐτὰ δήπου τὰ κατὰ θέσιν ἢ προαίρεσιν γιγνόμενα· δι' ὃ κρηπῖδος οἰκία χωρὶς ἀνεξάρτητος, καὶ σῶμα δίχα κεφαλῆς ἀνοργάνιστον, ἀλλά γε μὴν καὶ στρατόπεδον στρατηγοῦ χωρὶς ἀσυγκρότητον, καὶ ποίμνιον ποιμένος ἄνευ ἀσύντακτον· θᾶττερον γὰρ θαττέρου χωρὶς τὰ πρός τι στος ἔχοντα καὶ φεράλληλα διαμένειν οὐ δύνανται. Κατὰ ταῦτα μὲν οὖν ἀναλόγως καὶ ἡ πνευματικὴ τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας καθολικὴ ποιμαντορία τὸν ἀρχικὸν ποιμενάρχην εἴωθεν ἐπιζητεῖν ἀναγκαίως ἐξ οὗπερ ὁλικῶς πως ὡς ἀπὸ κοινῆς εὐτάκτου ἀρχῆς ἐπιφοιτῶσιν αἱ κατὰ μέρος ἀξίαι καὶ εὐταξίαι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνθέου διακοσμήσεως, καὶ συναρμολογούμεναι, ἀλληλουχούμεναί τε καὶ συνεχόμεναι καταλλήλως ἐνεργοῦσι καὶ διασώζονται· τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων καὶ παρὰ πᾶσι ὁμολογουμένων, οὐκ ἄλλως τὸν γνήσιον ποιμενάρχην, εἰμὴ διὰ κοινῆς ἐκλογῆς καὶ ψήφων ἀποκαθίστασθαι ὁ κανονικὸς ὅρος καὶ θεσμὸς ὑπαλείφει· τούτων δ' αὖ πάλιν ὁμοφώνως καὶ εὐφυῶς ἐπαγομένων, πῶς ἂν μή τις ὁμολογήσειε προνοίᾳ Θεοῦ καὶ εὐδοκίᾳ εἶναι τὸ γιγνόμενον; κήδεται γὰρ κήδεται Θεὸς τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ· πῶς γὰρ οὔ; ὅπουγε καὶ ἡμῶν ἕκαστος ὑπερβαλλόντως φείδεται· οὐδεὶς γάρ, φησὶν ὁ Χρυσορρήμων θεῖος πατήρ, οὕτως ἑαυτοῦ φείδεται, ὡς πάντων ἡμῶν ὁ Θεός, πολλῷ γὰρ ἡμῶν αὐτὸς βούλεται μᾶλλον μηδὲν ἡμᾶς πάσχειν κακόν. Τοῦ γοῦν ἁγιωτάτου τούτου πατριαρχικοῦ, ἀποστολικοῦ τε καὶ οἰκουμενικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναγκαίως ἐπιζητοῦντος ἤδη τὸν οἰκεῖον προστάτην ὡς ἐκπεσόντος ἄρτι τοῦ ἐν αὐτῷ προϊσταμένου κύρ Σαμουὴλ καὶ ἐκστάντος δι' ἐνυπογράφου καὶ ἐσφραγισμένου τῆς παραιτήσεως γράμματος (ὃ δὴ κατεστρωμένον ἀντικρύ φαίνεται), ναὶ δὴ καὶ ἀδείας δοθείσης παρὰ τῆς κραταιοτάτης βασιλείας εἰς τὸ γενέσθαι τὴν ἐκλογὴν ἐλευθέραν μετὰ τῆς κοινῆς σκέψεως καὶ συγκαταθέσεως, ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει συναδελφοὶ ἀρχιερεῖς, ἀξιώσει τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ εὐλαβεστατου ἄρχοντος μεγάλου ἑρμηνέως τῆς κραταιᾶς βασιλείας, καὶ μεγάλου λογοθέτου τῆς

---

108) *Πανδώρα* ἔνθα ἀνωτέρω— ***Σάθα*** 82. 262. 270 ἑξ. 296. ***Ὑψηλ.*** 439 ***Δυοβ.*** 115, 129—***Μ. Ἑλλ. Ἐγκ.*** ΙΣΤ΄ 870.— Περὶ ***Μελετίου Β΄*** ὅρα καί: ***Κούμα Μαθᾶ.*** 257.—***Βυζ. Β΄*** 543—***Γεδεὼν*** Π. Πίν. 661.—*Θεολ.* Δ΄ 181.— ***Ὀρθ.*** Γ΄ 33.—***Ἐκκλ Ἀλ.*** Δ΄ 55— ΙΘ΄ 104.— ***Φ. Βαφείδου*** ἐκκλ. ἱστ. Γβ΄ 9— Vailké 1311.— ***Κ. Σάθα*** Νεοελλ. φιλ. σ. 518.

109) ***Κώδ.*** Π. Ἀρχ. ΣΤ΄ 171—***Ἐκκλ. Ἀλ.*** Β΄ 233.

ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας κυρίου Νικολάου Σούτζου καὶ τῶν λοιπῶν τιμιωτάτων κληρικῶν καὶ εὐγενεστάτων ἀρχόντων μετὰ παντὸς τοῦ χριστωνύμου πληρώματος, ψήφους κανονικὰς προβαλέσθαι συνηνέσαμεν εἰς τὸ ἐκλέξασθαι κοινῶς καὶ ἀνευρεῖν ἀξιόλογον ἄνδρα καὶ πρόσφορον καὶ κατάλληλον τῷ πατριαρχικῷ ἀξιώματι καί, ὡς εἰπεῖν, ἀξιόθρονον, ὅστις ἀξίως ἐπὶ τὴν πρωτιστεύουσαν ταύτην ἀποστολικὴν καὶ οἰκουμενικὴν προβιβασθεὶς καθέδραν καὶ τὴν κοινὴν ἀναλαβὼν προστασίαν, δυνηθείη τὰ τέως προσπεσόντα δυσχερῆ τῇ ἐκκλησίᾳ ἐξομαλίσαι καὶ τὴν προτέραν ἀνακαλέσασθαι ὁμαλήν τε καὶ εὔρυθμον τῆς ἐκκλησίας κατάστασιν καὶ τὴν ἱερὰν ταύτην ὁλκάδα κανονικῆς ἀκριβείας λιμέσι προσαγκυρῶσαι. Καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱερὰν διατύπωσιν πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ λογιώτατον μητροπολίτην Λαρίσσης, ὑπέρτιμον καὶ ἔξαρχον δευτέρας Θετταλίας καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριον Μελέτιον, δεύτερον δέ τὸν κύρ Ἄνθιμον, τρίτον δὲ τὸν κύρ Νικόδημον. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν διηνεκῆ κατεστρώθη τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αψξη´ κατὰ μῆνα Νοέμβριον, ἐπινεμήσεως δευτέρας.

† Ὁ Νικομηδείας ***Νικηφόρος***, † ὁ Χαλκηδόνος ***Ἰωαννίκιος***, † ὁ Δέρκων ***Διονύσιος***, † ὁ Τορνόβου ***Παρθένιος***, † ὁ Θεσσαλονίκης ***Θεοδόσιος***, † ὁ Σερρῶν ***Μελέτιος***, † ὁ Βιδύνης ***Ἰωσήφ***, † ὁ Μεσημβρίας ***Ἄνθιμος***, † ὁ Βιζύης ***Γεράσιμος***, † ὁ Σηλυβρίας ***Παρθένιος***, † ὁ Ἀγχιάλου ***Ἀνανίας***, † ὁ Ῥέοντος ***Διονύσιος***.

69) ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Β´

«Ἐπεὶ ὁ παναγιώτατος κύριος Μελέτιος εἰς φυλακὴν καταδικασθεὶς ***παραίτησιν*** τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ἐποιήσατο καὶ τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ ἔγγραφον ἀπέστειλε.. ἐξαιτούμενος τὰς εὐχὰς παρὰ πάσης τῆς ἐκκλησίας καὶ πᾶσιν εὐχόμενος παρὰ Θεοῦ σωτηρίαν, συνελθόντες οἵ τε ἐνδημοῦντες ἀρχιερεῖς καὶ οἱ εὐγενέστατοι ἄρχοντες καὶ κληρικοί, κοινῇ ἐκλογῇ καὶ γνώμῃ πάντων ἐξελέξαντο οἰκουμενικὸν πατριάρχην τὸν Θεσσαλονίκης μητροπολίτην κύριον ***Θεοδόσιον*** καὶ παραλαβόντες παρέστησαν τῷ ἀνθυπάτῳ καὶ λαβόντες τὰ ***καββάδια*** εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐκλογῆς ἐπανῆλθον εἰς τὸ πατριαρχεῖον τῇ ***δεκάτῃ πρώτῃ Ἀπριλλίου τοῦ ἑξηκοστοῦ ἐννάτου ἔτους***». Τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην τῆς ἐκλογῆς ἀναφέρει καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον «ὑπόμνημα» [110].

Ὁ Θεοδόσιος «γενόμενος πατριάρχης ἐν τοιούτοις καιροῖς πᾶσαν ἐξέφυγε ταραχὴν καὶ ζημίαν καὶ ὡς ἐν βαθυτάτῃ εἰρήνῃ διετέλεσε διενεργῶν τὰ καθήκοντα τῇ μεγάλῃ ταύτῃ ποιμαντορίᾳ καὶ ἡσύχως καὶ πράως οἰκονομῶν τὰ συμφέροντα μεγάλως ὠφέλησε τὸ κοινόν·

110) ***Σάθα*** 271 ***Ὑψηλ.*** 439—***Παράρτ.*** Κ—ΚΒ´ κλπ. 118— ***Δυοβ.*** 115. 129. 133.

ἦν γὰρ συνετὸς καὶ φρόνιμος καὶ βαθὺς τὴν γνώμην μᾶλλον ἢ ἐδόκει· ἁπλοῦς καὶ εὐθὺς τὸν τρόπον, φιλοδίκαιος, φιλάρετος, φιλάγαθος, ἄτυφος, ἀνεξίκακος, πραότατος, πᾶσι πατρικῶς ὁμιλῶν καὶ ἀγαθοποιὸς εἶναι μᾶλλον ἢ δοκεῖν θέλων, λαμβάνων ἀλύπως καὶ δαπανῶν εἰς δέοντα, ἑτοιμότατος, φαιδρός, εὔελπις, εἰς Θεὸν ἔχων πεποίθησιν ἀγαθήν, ἥσυχος, ἀτάραχος, περὶ πάντων τῶν ἀνηκόντων ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιμελῶς φροντίζων· ἠγαπᾶτο γοῦν παρά τε τῶν ἀρχιερέων καὶ ἱερέων καὶ μοναχῶν καὶ παντὸς τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ διά τε τὴν εὐθύτητα τοῦ τρόπου καὶ λόγων ἁπλότητα, μάλιστα διὰ τὴν ὑψοποιὸν ἰδιάζουσαν αὐτοῦ ταπείνωσιν καὶ θεοφιλῆ πρὸς πάντας ἀγάπην καὶ ἐν παντὶ δικαιοπραγίαν καὶ πρὸς τοὺς ἐν ἀνάγκαις φιλανθρωποτάτην συμπάθειαν καὶ εὐεργετικὴν προθυμίαν» (Μακρ.) [111].

Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἀντίδρασις προερχομένη καὶ ἄλλως καὶ ἀπὸ μέρους τῆς περὶ τὸν μέγα ἰσχύοντα τότε μ/την Προύσης Μελέτιον μερίδος, προβάσης (τῷ 1772) μέχρις ὑποβολῆς «ἐγγράφου εἰς τὴν Πόρταν κατὰ τοῦ Θεοδοσίου ὡς ἀναξιωτάτου καὶ ἀδοκίμου». Καὶ τότε μὲν προελήφθη ἡ ἐπιδιωχθεῖσα πατριαρχικὴ κρίσις, ὅπως ἀπεσοβήθη τοιαύτη καὶ κατὰ Μάρτιον 1773, τὰ πράγματα ὅμως μετεβλήθησαν μετά τινας μῆνας «Ὁ Προύσης Μελέτιος δίδει ἔγγραφον εἰς τὴν Πόρταν νοεμβρίου τῇ η´ μὲ τὰς ὑπογραφὰς καὶ βούλλας ἀρχιερέων τινῶν τῶν περὶ αὐτὸν ζητούντων νὰ γένῃ πατριάρχης ὁ Θεσσαλονίκης Δαμασκηνός... Τῇ ιγ´ οὖν τοῦ νοεμβρίου ἡμέρᾳ τετάρτῃ ἐγνώσθη παρά τινων ἡ πτῶσις τοῦ πατριάρχου...., οἱ δὲ ἀρχιερεῖς τῇ ιδ´ τοῦ Ν/βρίου, ἡμέρᾳ πέμπτῃ, εἰς τὸ συνοδικὸν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἔκαμαν ἀφορισμοὺς καὶ ἀναθεματισμοὺς διὰ τὴν σύστασιν τοῦ πατριάρχου Θεοδοσίου.... ἀφοριζόμενοι ἂν δὲν τὸν θέλουν καὶ ἂν δὲν τὸν συστήσουν, καὶ ὑπογράφουσι καὶ βουλλώνουσι μαγζάρι καὶ στέλνουσι τῷ Ἰσμαήλ-πεη μὲ τὸν Ποστέλνικον Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην διὰ σύστασιν τοῦ Θεοδοσίου ... Ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ τὸν σηκώσουν· ὅθεν τῇ ***ις´ τοῦ νοεμβρίου***, μετὰ τὸν ἑσπερινόν, ὥρᾳ δεκάτῃ τῆς ἡμέρας, ἦλθεν ὁ τζαουσλὰρ-κιατίπης καὶ παίρνωντας ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖον τὸν Θεοδόσιον τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι του. Χαριζόμενος δὲ τῷ ῥηθέντι Ὑψηλάντῃ ὁ Ἰσμαήλ-πεης ἐξέδοτο ὁρισμὸν διὰ νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Χάλκην καὶ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Παναγίας, ὃ καὶ ἐγένετο» (Ὑψηλ.). Ὁ Θεοδόσιος ἐπέδωκεν εὐθὺς καὶ ***ἔγγραφον παραίτησιν*** (πιθανῶς ἀπὸ 16 Ν/βρ. 1773) ἀπὸ τοῦ οἰκουμ. θρόνου καὶ «παρέμεινε τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ παροικῶν ἡσύχως καὶ τὸ λοιπὸν ἐν ἀγάπῃ καὶ τιμῇ παρὰ τῶν

---

[111]) ***Σάθα*** 278 ἑξ. 296.

ἐφεξῆς διαδόχων τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ τῶν ἐνδημούντων ἁγίων ἀρχιερέων ἐπιβιούς» (Μακρ.). Μετά τινα καιρόν, τῷ 1776, «ἔλαβεν ἄδειαν τοῦ νὰ ἔλθῃ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ σπίτι του τὸ ἀντικρὺ τοῦ πατριαρχείου» (Ὑψ.), ἐνῷ κατὰ τὸν Σέργ. Μακραῖον φέρεται εὐθὺς ἅμα τῇ παραιτήσει αὐτοῦ ἐφησυχάζων «ἐγγὺς τοῦ πατριαρχείου ἐν τιμῇ καὶ ἀνέσει καὶ χορηγίᾳ ἐκ τοῦ κοινοῦ τῶν ἐξόδων κατ' οἶκον ἴδιον». Ἔζη τυφλός, κατὰ τὸν Καισάριον Δαπόντε, καὶ ἀναφέρεται ὑπάρχων ἐν τῇ ζωῇ κατ' Ἀπρίλιον 1785. Πότε ἀπέθανε καὶ ποῦ ἐτάφη, ἄγνωστον [112].

***

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Θεοδοσίου Β' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης [113].

Οὔτε οἰκία κρηπῖδος ἄνευ καὶ θεμελίων καλῶς οἰκεῖσθαι δύναται καὶ τὸ πάγιον ἔχειν καὶ μόνιμον, οὔτε ναῦς ἀμοιροῦσα πηδαλιούχου τῶν κατὰ τὰ ναυάγια κινδύνων μένειν ἐκτὸς οἷόν τε· ἀλλά γε μὴν καὶ στρατόπεδον μὴ κεκτημένον στρατηγὸν ἔμπειρον διατελεῖ πάντως ἀσυγκρότητον, καὶ ποίμνης ἀποιμάντου οὐχ ἡ τυχοῦσα ζημία τοῖς ποιμαινομένοις καὶ ὄλεθρος· τῶν γὰρ σχετικῶν καὶ πρός τι πως ἐχόντων θάτερον θατέρου χωρὶς διαμένειν ἀδύνατον, κατά γε τὸν ὀρθὸν καὶ φιλοσοφικὸν λόγον. Κατὰ ταὐτὰ μὲν οὖν ἀναλόγως καὶ ἡ πνευματικὴ τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας καθόλου ποιμαντορία τὸν ἀρχικὸν ποιμένα ἀρχὴν καὶ κεφαλὴν ἐπιζητεῖν ἀναγκαίως εἴωθεν, ἐξ οὗπερ ὁλικῶς πως, ὡς ἀπὸ κοινῆς ἀρχῆς καὶ εὐταξίας, δέον ἐξαρτᾶσθαι καὶ ἀκολουθεῖν καὶ τὰς κατὰ μέρος ἀξίας καὶ εὐταξίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνθέου διακοσμήσεως, καὶ συναρμολογουμένας ἐν ἑνὶ πνεύματι ἀλληλουχεῖσθαι καὶ ἐνεργεῖν καταλλήλως τὰς προσηκούσας ἐνεργείας, τὸ γὰρ ἀρχῆς ἀμοιροῦν ἄτακτόν ἐστι καὶ ἀκόσμητον, ἀσύστατόν τε καὶ ἄστατον, τὸ δὲ εὐφυῶς τεταγμένον, κόσμιον δήπου καὶ εὐσταθές. Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ὁ ἁγιώτατος ἀποστολικὸς πατριαρχικός τε καὶ οἰκουμενικὸς οὗτος θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τέως ἐπιζητεῖ ἀναγκαίως τὴν ὑπεριδρυμένην ἀρχὴν καὶ κεφαλήν, ὡς ἐστερημένος ὢν ταύτης, ἅτε δὴ τοῦ προπατριαρχεύοντος ἐν αὐτῷ κὺρ Μελετίου ἐξωσθέντος τε καὶ ἐξοστρακισθέντος

---

112) *Σάθα* 83. 294 ἑξ. — *Ὑψηλ.* 477. 478. 499. 500. 513. 548. 558. — *Σημ.* Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραιτήσεως ἐπέζων πατριάρχαι ***πρώην ΚΠόλεως*** ἐν ὅλῳ ἕξ: ***Κύριλλος Ε'***, ***Καλλίνικος Γ'***, ***Σεραφεὶμ Β'***, ***Ἰωαννίκιος Γ'***, ***Σαμουὴλ Α'***, καὶ ***Μελέτιος Β'***.

— Περὶ *Θεοδοσίου Β'*. ὅρα καί: ***Κούμα*** ὡς ἀνωτ.—***Μαθᾶ*** 259.—***Βυζ. Β'*** 543.— ***Γεδεὼν*** 661.—***Μ*** ***Ἑλλην.*** ***Ἐγκυκλ.*** ΙΒ' 502— Ὀρθ Γ— *Θεολ.* Δ' 181— Mansi XXXVIII 981. 939— ***Κώδ.*** Π. Ἀρχ. Η' σ. 9— ***Ἐκκλ.*** ***Ἀλ.*** Δ' 198. ΙΘ' 104.— ***Α. Κεραμέως*** Μαυρογ. βιβλ. Α' 175 - Väilhé 1311— ***Δελικάνη*** Β' 496—***Φ. Βαφείδου*** ἐκκλ. ἱστ. Ιβ' 149. 151— ***Γεδεὼν*** καν. διατάξ. Α' 262.— ***Ἠλ. Γενν.*** Φωτ. βιβλ. Β' 18. 33. 158.

113) ***Κώδ.*** Πατρ. Ἀρχ. Ζ' 1.—***Σημ.*** Ἡ ἀναφερομένη ἐν τῷ «ὑπομνήματι» παραίτησις τοῦ Μελετίου δὲν σώζεται.

παρὰ τῆς κραταιᾶς βασιλείας, κρίμασιν οἷς οἶδε Θεός, δι' ἣν αἰτίαν παραιτήσεως γενομένης ἐνυπογράφου οἰκειοθελοῦς παρ' αὐτοῦ, ὡς ἀντικρὺ φαίνεται, τούτου χάριν ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες ἐν Κωνσταντινουπόλει συναδελφοὶ ἀρχιερεῖς, ἐπινεύσει παντὸς τοῦ εὐαγοῦς κλήρου τῆς βασιλευούσης ταύτης τῶν πόλεων, ἐκκλησιαστικοῦ δηλονότι καὶ ἀρχοντικοῦ, τῶν τιμιωτάτων καὶ λογιωτάτων κληρικῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν εὐγενεστάτων ἀρχόντων καὶ παντὸς τοῦ λοιποῦ χριστωνύμου πληρώματος, συνηνέσαμεν ψήφους κανονικὰς προβαλέσθαι, ἐπὶ τῷ ἐκλέξαι κοινῶς καὶ ἐξευρεῖν ἀξιόλογον ἄνδρα καὶ πρόσφορον καὶ τῆς οἰκουμενικῆς ταύτης καθέδρας καὶ προστασίας κατάλληλον καὶ ἁρμόδιον προστάτην, ὅστις ἐπὶ τὴν προστατεύουσαν ταύτην ἀποστολικὴν καὶ οἰκουμενικὴν προβιβασθεὶς καθέδραν δυνηθῇ λόγῳ καὶ φρονήσει ἀκύμαντον διαφυλάξαι τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν. Καὶ δὴ τῆς ἐκλογῆς γενομένης κοινῇ συγκατανεύσει καὶ συμπνοίᾳ, συνελθόντες κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διατύπωσιν, ὡς νενόμισται, ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καὶ συνδιασκεψάμενοι, πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν πανιερώτατον καὶ θεοσέβαστον μητροπολίτην τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ὑπέρτιμον καὶ ἔξαρχον πάσης Θεσσαλίας κύριον κὺρ Θ ε ο δ ό σ ι ο ν, δεύτερον δὲ τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην κὺρ Ἄνθιμον καὶ τρίτον τὸν πανιερώτατον μητροπολίτην κὺρ Μελέτιον. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αψξθ' Ἀπριλίου ια', Ἰνδικτιῶνος Β'

† Ὁ Κυζίκου ***Ἄνθιμος***, † ὁ Νικομηδείας ***Νικηφόρος***, † ὁ Νικαίας ***Ἄνθιμος***, † ὁ Χαλκηδόνος ***Ἰωαννίκιος***, † ὁ Δέρκων ***Διονύσιος***, † ὁ Τορνόβου ***Παρθένιος***, † ὁ Προύσης ***Μελέτιος***, † ὁ Κρήτης ***Γεράσιμος***, † ὁ Φιλιππουπόλεως ***Σαμουήλ***, † ὁ Σερρῶν ***Ἀγάπιος***. † ὁ , † ὁ , † ὁ Δρύστρας ***Παρθένιος***, † ὁ , † ὁ Γάνου ***Προκόπιος***.

('Ακολουθεῖ)

ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΩΡΑΪΤΑΚΗ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΩΔΙΚΩΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΤΟΧΙΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 276).

'Αριθ. 511.

Τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΘ' ἑκατονταετηρίδος ἐκ φύλλων 436 διαφόρου μήκους καὶ πλάτους, ὧν τὰ 12 τελευταῖα ἄγραφα, περιλαμβάνον σειρὰν τετραδίων τοῦ Ἱεροδιακόνου Σωφρονίου τοῦ Λεσβίου, χρηματίσαντος Καμαράση καὶ βιβλιοφύλακος τῆς ἐν τῷ Μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου βιβλιοθήκης.

1. Μέρος τῆς 'Εκκλησιαστικῆς Ἱστορίας **Φωτίου 'Αλεξανδρίδου**, γραφὲν ἐν τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Τ. Σταυροῦ ὑπὸ Σωφρονίου Ἱεροδιακόνου ἐν ἔτει 1869 μηνὶ Μαΐῳ. . . (φ. 1—118).

2. Σημειώσεις εἰς τὴν Μήδειαν τοῦ Εὐριπίδου ὑπὸ **Λεάνδρου 'Αρβανιτάκη**, καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ἐν ἔτει 1868, Μαρτίου 3η. . . (φ. 119—153).

3. Μετρικαὶ καὶ Γραμματολογικαὶ σημειώσεις. . . (φ. 154—236).

4. Σημειώσεις εἰς τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας τοῦ Αἰσχύλου. . . (͵αωξθ' Μαΐου η'.) (φ. 237).

5. Σημειώσεις εἰς τὴν 'Αντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους. . . (φ. 357).

6. Μέρος ἀνθρωπολογίας. . . (φ. 401).

7. Λόγος πανηγυρικὸς εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. . . (φ. 420).

8. Προσφώνημα ἐπὶ τῇ εἰς διάκονον χειροτονίᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ Θεολ.

Σχολῇ τῶν Ἱεροσολύμων, τῇ Δ΄ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν (10 Μαρτίου 1868), ὑπὸ Ἀγαθαγγέλου Ἱεροδιακόνου... (φ. 423β).

Ἀριθ. 512.

Τεῦχος ἐκ χάρτου χονδροῦ βαμβακεροῦ τῆς ΙΕ΄ ἑκατονταετηρίδος, ἀριθμοῦν φύλλα 120, μ. 0,228 πλ. 0,135, ὧν τὸ μὲν 1 ἐστὶ πρόσθετον ἐξ ἑτέρου Ἰβηρικοῦ χειρογράφου, τὰ δὲ 2, 3, 4, 5 ἄγραφα, καὶ ἄνευ τέλους.

1. ***Εἰκόνες Φιλοστράτου*** μετὰ πολλῶν ὑφ᾽ ἑκάστην γραμμὴν τοῦ κειμένου καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις ᾤαις σημειώσεσιν... (φ. 6.) Ἄρχ : Ὅστις μὴ ἀσπάζεται τὴν ζωγραφίαν...

2. ***Παύλου Σιλεντιαρίου*** εἰς τὰ ἐν Πυθίαις θερμὰ ἡμιάμβια δίμηρα καταληπτικὰ μετὰ πολλῶν σημειώσεων. Ἄρχ: Βούλει μαθεῖν ἄνθρωπε... (φ. 64).

3. ***Μάρκου Ἀντωνίνου*** ἐκ τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν μετὰ σημειώσεων. Ἄρχ : Ἴδιον ἀνθρώπου φιλεῖν καὶ τοὺς τιταίοντας... (φ. 83β).

4. ***Ἰσαὰκ Μοναχοῦ*** περὶ μέτρων ποιητικῶν. Ἄρχ: Μέλλοντες περὶ μέτρων τῶν ἐν ταῖς ποιητικαῖς... (φ. 107).

Ἀριθ. 513.

Τεῦχος χάρτινον τῆς ΙΖ΄ ἑκατονταετηρίδος ἐκ φύλλων 124, μ. 0,125, πλ. 0,15, ὧν τινα ἄγραφα. Τὸ κείμενον μονόστηλον ἀριθμεῖ γραμμὰς 30 (0,16×0,10). Ἀπὸ τοῦ 85 φ. ἡ γραφὴ ἀλλάσσει.

1. ***Ἀλεξάνδρου Μαυρογορδάτου*** περὶ γραμματικῆς συντάξεως κατὰ τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ λόγου, διῃρημένη εἰς 35 κεφάλαια, ὧν τὸ πρῶτον ἐπιγράφεται: περὶ τῶν προστακτικῶν ἄρθρων. Ἄρχ: Χρώμεθα τοῖς προστακτικοῖς ἄρθροις... (φ. 1).

Σημείωσις. Ἐξεδόθη ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει Ἀλεξάνδρου Καγκελαρίου τοῦ ἰατροφιλοσόφου, Ἐνετίῃσι 1745, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

Θεοφίλου Κορυδαλλέος. Ρητορική, διῃρημένη εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ πρῶτον «περὶ τῶν Ἀφθονίου προγυμνασμάτων» (φ. 38), τὸ δὲ Β΄, ὅπερ καὶ κολοβόν, «Περὶ στάσεων» (φ. 70). Ἀμφοτέρων τῶν μερῶν προτάσσεται προοίμιον. Ἄρχ : Τὴν ἔμφυτον ἐπιθυμίαν καὶ ἔφεσιν...

3) «Σχόλια εἰς τὸ Β. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους Ἀσκληπιοῦ ἀπὸ φωνῆς Ἀμμωνίου τοῦ Ἑρμείου» Ἄρχ : Ἀνάγκη πρὸς τὴν ζητουμένην ἐπιστήμην ἐπελθεῖν... (φ. 85).

4. ***Τόμος Συνοδικὸς*** κατὰ τῆς τῶν Λατίνων αἱρέσεως, ἐκτεθεὶς κατὰ τὸ ἑξακισχιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν ἔτος (=1292), καθαιρῶν μὲν Ἰωάννην τὸν Βέκκον τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου καὶ ἀναθέματι τοῦτον καθυποβάλλων,

ὡς τῇ τοιαύτῃ αἱρέσει αὐτομολήσαντα, τῷ αὐτῷ δ' ὁμοίως παραδιδοὺς ἀναθέματι καὶ πάντα ἄλλον τὸν τὰ ἐκείνῳ φρονοῦντα ἢ φρονήσοντά ποτε, «προκαθημένου τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος Ρωμαίων» κυρίου 'Ανδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, συνεδριάζοντος τοῦ ἁγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Γρηγορίου, παρακαθημένης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν λαμπροτάτων συγκλητικῶν. Τῷ τόμῳ τούτῳ ὑπογράφονται α') **ὁ αὐτοκράτωρ** «**'Ανδρόνικος** τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ρωμαίων, Δούκας Ἄγγελος Κομνηνὸς ὁ Παλαιολόγος» (Γράμμασι διὰ κινναβάρεως), β) ὁ Κωνσταντινουπόλεως **Γρηγόριος**, γ) **οἱ ἀρχιερεῖς:** ὁ ἐπίσκοπος τῆς 'Εφεσίων Μητροπόλεως **'Ιωάννης**, ὁ Ἡρακλείας **Γεράσιμος**, ὁ Κυζίκου **Δανιήλ**, ὁ Κερκύρας **Γεράσιμος**, ὁ Νικομηδείας. . ., ὁ Νικαίας **Κωνσταντῖνος**, ὁ Θεσσαλονίκης **'Ιγνάτιος**, ὁ Μονεμβασίας **Νικόλαος**, ὁ Γαγγρῶν **Φωκᾶς**, ὁ Ποντοηρακλείας **Μάξιμος**, ὁ Τιάνων **Μακάριος**, ὁ Κρήτης **Νικηφόρος**, ὁ Πισιδίας **Σάββας**, ὁ Φιλιππουπόλεως **Γεράσιμος**, ὁ Μυτιλήνης **Δημήτριος**, ὁ Καμάχου **Δανιήλ**, ὁ Αἴνου **Μιχαήλ**, ὁ Ρωσίου καὶ Κυψέλλων **'Ιωσήφ**, ὁ Θεουπόλεως Προύσης **Νεόφυτος**, ὁ Πηγῶν καὶ Παρίου **'Ιγνάτιος**, ὁ Διδυμοτείχου **Μακάριος**, ὁ 'Αβύδου **Κλήμης**, ὁ Προικονήσου ἀρχιεπίσκοπος **'Ιωσήφ**, ὁ Ἄπρω **Μανουήλ**, ὁ 'Αναστασιουπόλεως. . . . ὁ Τραϊανουπόλεως **'Ιωάννης**, ὁ Μωμισοῦ **'Ιωάννης**, ὁ Μελενίκου **Δωρόθεος**, ὁ Λακεδαιμονίας **'Ιωάννης**, ὁ Μαρωνείας ἀρχιεπίσκοπος **Θωμᾶς**, ὁ Μεσημβρίας **Θεόδωρος**, ὁ ἐπίσκοπος μητροπόλεως Φιλαδελφείας **Θεόκλητος**, ὁ Μελιτινῆς **'Ιωάννης**, ὁ Σμύρνης **Θωμᾶς**, ὁ 'Αλανίας καὶ Σωτηριουπόλεως **Νικήτας**, ὁ θεοσώστου πόλεως Βιτζίνης **Θεόδωρος**, ὁ Ζηκχίας **Βασίλειος**, ὁ Μαδύτων **Γρηγόριος**, ὁ μητροπολίτης. . . **Σάββας**, ὁ Δέρκων **Κωνσταντῖνος**, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βερροίας **'Αντώνιος**, ὁ Βελτζινῆς **'Ιωσήφ**, καὶ δ) **οἱ ἐκκλησιαστικοί:** Ὁ Χαρτοφύλαξ Γεώργιος ὁ Μοσχάμπαρ, ὁ Πρωτέκδικος Στέφανος ὁ Πανάρετος, ὁ ἐπὶ τῶν Σεκρέτων Στέφανος διάκονος ὁ Βοκκίνος, ὁ Ἱερομνήμων Γεώργιος Διάκονος ὁ Παχυμέρης, ὁ Ραιφενδάριος Μιχαὴλ ὁ 'Εσκαμματισμένος, ὁ πρῶτος 'Ωστιάριος Κωνσταντῖνος ὁ Γεμιστός, ὁ ἐν Διακόνοις ἐλάχιστος 'Ιωάννης ὁ Πεντεκκλησιώτης, ὁ ἐν Πατριαρχικοῖς Νοταρίοις Βασίλειος, ὁ Διάκονος καὶ Πατριαρχικὸς Νοτάριος 'Ιωάννης ὁ Καλιστός, ὁ ἄρχων τῶν Φώτων Γεώργιος ὁ Χειλᾶς, ὁ Καστρήνσιος Νικηφόρος ὁ Παζηνός, ὁ Ὑπομιμνήσκων 'Ιωάννης, ὁ ἐπὶ τῶν Γονάτων Μανουὴλ ὁ 'Ακροπολίτης, ὁ ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Καταστάσεως Νικόλαος Διάκονος ὁ Σκουταριώτης, ὁ ἐπὶ τῶν Κρίσεων Διάκονος ὁ Χαλκούτζης, ὁ ἐν Πατριαρχικοῖς Νοταρίοις Διάκονος ὁ Παλατῖνος, ὁ ἄρχων τῶν 'Αντιμινσίων Μανουήλ, ὁ ἐν Πατριαρχικοῖς Νοταρίοις 'Ανδρέας, ὁ πρῶτος 'Ωστιάριος Γρηγόριος ὁ Κεφαλᾶς, ὁ Νομοφύλαξ Μιχαὴλ ὁ Δασίτης, ὁ ἐν

Διακόνοις καὶ Πατριαρχικοῖς Νοταρίοις ἐλάχιστος Θεόδωρος ὁ Ὑπάτιος, ὁ Πρωτοπαπᾶς τοῦ εὐαγοῦς Βασιλικοῦ κλήρου Μιχαὴλ ὁ Κουτζουμπέρης, ὁ Ἀρχιδιάκονος τοῦ εὐαγοῦς Βασιλικοῦ κλήρου Γεώργιος... (φ 105).

Σημείωσις. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο κατὰ τὸν Ἀντωνῖνον ἐσκεπάζετο ὑπὸ μεμβράνης ἐχούσης γράμματα τοῦ ΙΕ' αἰῶνος καὶ ἀπόσπασμα βιβλίου τινὸς περιέχον- «... τινὰ... ὑπάρχει παραίνεσις Β' ἔρχομαι» καὶ «Προσεκτέον ἀπὸ κακῆς συμβουλῆς». Μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ Δευτέρου ἐπρόκειτο νὰ γραφῶσι θέσεις γραμματικαὶ πληρέσταται μεθόδῳ διαλεκτικῇ ὑποστρωθεῖσαι καὶ εἰς διάλεξιν προτεθεῖσαι ἐκ τῆς τέχνης θεωρητικῶς τε πρακτικῶς, Ἱλαρίωνος Σιγάλα, Κυπρίου Ἱεροδιδασκάλου καὶ Ἱεροκήρυκος, ἀλλὰ μόνον ὁ τίτλος ἐγράφη. Τὰ φύλλα ταῦτα ἀφαιρεθέντα ὑπὸ Α. Π. Κεραμέως ἐτέθησαν ἐν ἰδιαιτέρῳ φακέλλῳ ὑπ' ἀριθ. 856.

Ἀριθ. 514.

Τεῦχος χάρτινον γραφὲν τῷ ͵αχπς' (1686) ἐκ φύλλων 190, μ. 0,21 πλ. 0,155, οὗ τὸ κείμενον μονόστηλον (0,17×0, 12) καὶ διὰ γραφῆς λεπτῆς καὶ δυσανχγνώστου κατὰ τὸ πλεῖστον.

1. «Ἐκ τοῦ χρονικοῦ τοῦ σοφωτάτου **Μιχαὴλ τοῦ Γλυκᾶ** κατ' ἐκλογήν. Ἱστορία χρονικὴ διεξιοῦσα κατ' ἐπιτομὴν περί τε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, περί τε τοῦ φωτὸς αὐτοῦ καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν εἰς ἓν δημιουργηθέντων, ἐν ἡμέραις ἕξ, περί τε τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῶν λοιπῶν λίαν συντετμημέναι" Ἀρχ: Βραχυσύλλαβον ἐγχαράττω σοι... (φ. 1—82. Πρβλ. Migne T. 158, στ. 1—465).

2. «Ἐκ τῶν τοῦ **Μακαρίου Αἰγυπτίου** ὁμιλιῶν ἐκλογὴ πνευματικὴ πολλῆς ὠφελείας πεπληρωμένη περὶ τῆς ὀφειλομένης καὶ σπουδαζομένης τοῖς χριστιανοῖς τελειότητος» (13 τὸν ἀριθμόν) Ἀρχ: Ἰεζεκιὴλ ὁ Προφήτης... (φ. 83 117).

3. **Σωκράτους Σχολαστικοῦ** σημειώσεις. Ἀρχ: Εὐσεβίου Νικομηδείας κενοφωνίαι... (φ. 119—130).

4. «**Ἀκακίου Μοναχοῦ** Σαββαΐτου ἀπὸ τὸν μεγάλον κανόνα τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης μέρος τῶν ἐξηγήσεων» Ἀρχ: Θαυμάσαι δὲ ἄξιον, πῶς οἱ θεῖοι πατέρες... (φ. 135—152).

5, «**Γενναδίου** Μοναχοῦ τοῦ **Σχολαρίου** περὶ διαφορᾶς τῶν συγγνωστῶν ἁμαρτημάτων καὶ θανασίμων, σύντομον και σαφές». Ἀρχ: Ὁ μὲν ἀκριβέστερος περὶ τῶν θανασίμων... (φ. 155—166).

6. «**Ὥρου Ἀπόλλωνος Νειλώου** Ἱερογλυφικά, ἃ ἐξήνεγκε μὲν αὐτὸς αἰγυπτίᾳ φωνῇ, μετέφρασε δὲ Φίλιππος εἰς τὴν ἑλλάδα διάλεκτον» Ἀρχ: Αἰῶνα σημαίνοντες... (φ. 167—189).

(ἀκολουθεῖ).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ κηρύγματος.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης περὶ πολλοῦ ποιουμένη καὶ ἐκτιμῶσα τὴν παρὰ τοῖς εὐσεβέσι χριστιανοῖς σωτήριον καὶ ψυχωφελῆ ἐπίδρασιν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος θείου κηρύγματος καὶ τὴν λυσιτελῆ ἐπὶ τῆς νεολαίας ἐπενέργειαν τῶν ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἱεροκηρύκων γινομένων κατηχητικῶν κηρυγμάτων, ἐπιθυμοῦσα δὲ ἵνα καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνο τύχωσι τῆς προσηκούσης ὠθήσεως εἰς τὰ πρόσω καὶ διοργανώσεως καὶ συστηματοποιήσεως αὐτῶν ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ, διώρισε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδιαιτέραν Ἐπιτροπήν, ἔχουσαν τὴν ἄμεσον ἀναφορὰν αὐτῆς πρὸς Αὐτήν, ἐνήμερον καθισταμένην ἑκάστοτε ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ σχετικῶν ἐκθέσεων.

Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὥρισε τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σάρδεων καὶ Πισιδίας κ. Γερμανόν, μέλη δὲ αὐτῆς τὸν θεοφ. Ἐπίσκοπον Ναζιανζοῦ κ. Φιλόθεον, Μέγαν Ἱεροκήρυκα, καὶ τοὺς πανοσιολ. Μ. Κατηχητὴν ἀρχιμ. κ. Γεράσιμον Καλοκαιρινόν, καὶ Μ. Ἀρχιδιάκονον κ. Γρηγόριον.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Κατὰ τὴν κρατοῦσαν τάξιν τῆς Σχολῆς, τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων, 12ῃ λήξαντος μηνός, ὁ Σχολάρχης σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανός, ἱερουργήσας ἐν τῷ ναῷ τῆς Σχολῆς ἐκλήρωσε τοῖς τελειοδιδάκτοις τὰ κηρυγματικὰ θέματα τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων, καλέσας αὐτοὺς διὰ καταλλήλου προσφωνητικοῦ λόγου εἰς τὸ δημόσιον κήρυγμα.

ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΣΣΟΥ ΕΝ ΛΕΣΒΩ

Φροντίδι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μιτυλήνης γενομένων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνασκαφῶν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα κατὰ τὸ 1150 ἵδρυσε τὴν Μονὴν αὐτοῦ καὶ ἤσκησεν ἐν ἁγιότητι ὁ ἐκ Μυτιλήνης ὅσιος Γρηγόριος, Ἐπίσκοπος Ἄσσου, αἰσίως εὑρέθη πρὸς τῷ Καθολικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ἐνὶ παρεκκλησίῳ καὶ τισιν ἄλλοις

προτειχίσμασιν, ὁ τάφος τοῦ ὁσίου Πατρός. Τὰ ἅγια λείψανα τοῦ προσφιλοῦς τούτου τῶν κατοίκων τῆς νήσου προστάτου πανδήμως μετεκομίσθησαν ἐκ τοῦ τόπου τῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν μεγαλειτέραν Κοινότητα τῆς περιφερείας Γέρας «Σκόπελον» καὶ ἐναπετέθησαν εἰς τὸν ἐκεῖ περικαλλῆ ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἐπὶ τῇ εὑρέσει καὶ ἀνακομιδῇ τῶν ἁγίων τούτων λειψάνων, ὁ σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, ἀνηνέχθη, κατὰ πόθον καὶ παράκλησιν κοινὴν πάντων τῶν συνελθόντων εὐσεβῶν χριστιανῶν, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, αἰτούμενος ἵνα ἡ μνήμη τῆς ἱερᾶς ταύτης τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου πατρὸς ἀνακομιδῆς καθιεροθῇ ὡς ἑορτὴ κοινὴ τῆς νήσου Λέσβου, ἑορταζομένη κατ᾽ ἔτος ἐν ἁπάσῃ τῇ νήσῳ κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τὴν μετὰ τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

Ἡ Μήτηρ Μεγάλη Ἐκκλησία προφρόνως ἀπιδοῦσα εἰς τὸ εὐσεβὲς τοῦτο τῶν κατοίκων τῆς νήσου Λέσβου αἴτημα, καθιέρωσε συνοδικῶς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Πατρός, ἀπολύσασα σχετικὴν ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν, ἥτις καταστρωθεῖσα ἐν τῷ ἑαυτῆς κώδηκι, ἀπεστάλη ἐν ἴσῳ καὶ ἀπαραλλάκτῳ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ σεβ. Μητροπολίταις Μυτιλήνης κ. Ἰακώβῳ καὶ Μηθύμνης κ. Διονυσίῳ.

ΑΦΙΞΕΙΣ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἀφίκοντο ἐξ Ἑλλάδος, ἔνθα εἶχον μεταβῇ, οἱ σεβ. Μητροπολῖται Δέρκων κ. Ἰωακεὶμ καὶ Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος.

Τὰς Α. Α. Σεβασμιότητας ὑπεδέχθη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ πανοσιολ. Δευτερεύων κ. Μάξιμος.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ

Τὸν κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἑορτάσαντα τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ σεβ. Μητροπολίτην Ἴμβρου καὶ Τενέδου Ἰάκωβον ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη αὐτοπροσώπως.

— Ἐπίσης τοῖς κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἀγαγοῦσι τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος αὐτῶν σεβ. Μητροπολίταις Μυτιλήνης κ. Ἰακώβῳ καὶ Γρεβενῶν κ. Γερβασίῳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη διὰ γραμμάτων.

ΚΑΝΟΝΙΟΝ ΤΟΥ 1937.

Ἀνετέθη συνοδικῶς τῷ Ἀρχιγραμματεῖ πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Ἀδαμαντίῳ ὁ καταρτισμὸς τοῦ Κανονίου τοῦ προσεχοῦς σωτηρίου ἔτους.

ΜΕΓΑΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἐπιβραβεύουσα τὴν ἱερατικὴν διακονίαν τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερασίμου Καλοκαιρινοῦ, ἱερατικῶς προϊσταμένου τῆς Κοινότητος Φερίκιοϊ, ἔγνω ἀπονεῖμαι αὐτῷ τὸ ὀφφίκιον τοῦ Μεγάλου Κατηχητοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἰδίαις χερσὶ χειροθετήσασα αὐτὸν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, τὴν 19 τοῦ μηνός.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἐκ τῶν ξένων ἐπεσκέφθησαν καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι :

— Οἱ πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸ ἐνταῦθα συγκληθὲν Βαλκανικὸν Ἰατρικὸν Συνέδριον ἐλθόντες Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι κ.κ. Βλαδίμηρος Μπένσης καὶ Λιβιεράτος, καθηγηταὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ὡς καὶ οἱ κ.κ. Φωκᾶς καὶ Σκαραμαγκᾶς.

— Ὁ κ. Henri Clavier, καθηγητὴς ἐν τῇ Προτεσταντικῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Μομπελλιέ, ἐν συνοδείᾳ τοῦ κ. Mac-Kalum, Διευθυντοῦ τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀποστόλου Δ. Μέξη, καθηγητοῦ, *Ἡ ἐν Χάλκῃ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή*, Ἱστορικὰ Σημειώματα (1844—1935), ΚΠολις, 1935, σελ. 252.

Τὸ πόνημα τοῦτο κόπῳ πολλῷ, διὰ τὴν ἔλλειψιν προτέρας τακτικῆς ἐν τούτῳ ἐργασίας καὶ πλήρων ἀπ' ἀρχῆς τῆς Σχολῆς Ἀρχείων, δοκίμως καταρτισθέν, παρέχει ἔνθεν μὲν ἀκριβῆ καὶ ζωηρὰν εἰκόνα τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς ἡ γεραρὰ Σχολὴ διήνυσε τὸν μακρὸν ἐνενηκονταετῆ δόλιχον αὐτῆς, πραγματικὰ καὶ ἀναμφήριστα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ὁμογενείᾳ γενικῶς προσκομισαμένη ἀγαθά, ἔνθεν δὲ πλήρη κατάλογον τῶν ἐξ αὐτῆς ἀποφοιτησάντων μετὰ τῶν ἐναισίμων διατριβῶν καὶ τῆς διακονίας αὐτῶν.

Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ τοῦ κ. Ἀπ. Μέξη θὰ εὕρωσιν ἀναμφιβόλως οἱ μὲν συμπαθῶς πρὸς τὴν Σχολὴν διακείμενοι λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν, οἱ δὲ ἀπόφοιτοι αὐτῆς εὐχάριστον καὶ προσφιλὲς μελέτημα.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Πατριαρχικὸς ναός.

Τῇ Α' Κυριακῇ	Ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁ. καὶ Ἱ. Συνόδου Κύριλλος
Τῇ Β' »	Ὁ Μέγας Ἱεροκήρυξ Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Φιλόθεος.
Τῇ Γ' »	Ὁ Μέγας Κατηχητὴς πανοσιολ. Γεράσιμος Καλοκαιρινός.
Τῇ Δ' »	Ὁ Διάκονος τοῦ Πανσέπτου Πατριαρχικοῦ Ναοῦ Γ. Ἀναστασιάδης.
Τῇ Ε' »	Ὁ πανασιολ. ἀρχιμ. Χρ. Κορωναῖος, καθηγ. τῆς Ἱ.Θ.Σχολῆς.
Τῇ ΣΤ' »	Ὁ Μέγας Ἀρχιμανδρίτης Καλλίνικος.
Τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου	Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Αἰμιλιανός.

Ἱεροὶ Ναοὶ Κοινότητος Σταυροδρομίου.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ σεβ. Μητροπολίτης Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντῖνος, Ἀρχιερατ. Προϊσταμενεύων Πέραν, μετὰ τῶν τακτικῶν Ἱεροκηρύκων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Νικολάου Γαλατᾶ.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ἐκ περιτροπῆς ὁ Ἀρχιερατ. Προϊστάμενος θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελος μετὰ τοῦ τακτικοῦ ἱεροκήρυκος τοῦ ἱ. ναοῦ διακόνου Νικοδήμου Χαρβαλιᾶ.

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Δημητρίου Ταταούλων.

Ὁ Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Λεύκης κ. Παγκράτιος καθ' ὅλας τὰς Κυριακάς.

Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Προπόδων Ταταούλων.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ τακτικὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἱεροκήρυξ ἱεροδιάκονος Τιμόθεος.

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίων Ἀποστόλων Φερίκιοϊ.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος ἀρχιμ. Γεράσιμος Καλοκαιρινὸς ἐκ περιτροπῆς μετὰ τοῦ τακτικοῦ ἱεροκήρυκος Πολυκάρπου.

Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων.

Τῇ Α' Κυριακῇ ὁ ἱεροδιάκονος Νικόδημος Χαρβαλιᾶς.

Ἱερὸς Ναὸς Διπλοκιονίου.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμ. ἀρχιμ. Κρασᾶς.

Ἱερὸς Ναὸς Μεσαχώρου.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμ. ἀρχιμ. Λεόντιος

Ἱερὸς Ναὸς Μεγάλου Ρεύματος.

Ὁ τακτικὸς ἱεροκήρυξ τοῦ Ναοῦ ἱεροδ. Νικόλαος Κουτρουμπῆς.

Ἱερὸς Ναὸς Βαφεοχωρίου.

Τῇ Β' Κυριακῇ ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Ἀγαθάγγελος.

Ἱερὸς Ναὸς Βεβεκίου.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος Κωνσταντῖνος.

Ἱερὸς Ναὸς Νεοχωρίου.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ αἰδεσ. Αἰμιλιανὸς Φάκαρος.

Ἱερὸς Ναὸς Κοντοσκαλίου.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος.

Ἱερὸς Ναὸς Βλάγκας.

Τῇ Γ' Κυριακῇ ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως Γεννάδιος.

Θ. Ἀναλήψεως Ὑψωμαθείων.

Ὁ ἱερατικῶς Προϊστάμενος Μελέτιος τῇ Α' Γ' Ε' καὶ ΣΤ' Κυριακῇ.

Ἅγιος Κωνσταντῖνος Ὑψωμαθείων.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ ἱερατ. Προϊστάμενος ἀρχιμ. Ἱερόθεος Κατζώνης ἐκ περιτροπῆς μετὰ τοῦ τακτικοῦ ἱεροκήρυκος τοῦ ἱ. Ναοῦ.

Ἅγιος Μηνᾶς Ὑψωμαθείων.

Τῇ Ε' Κυριακῇ ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης Καλλίνικος.

Ἱερὰ Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς ὁ σεβ. Μητροπολίτης Αἴνου κ. Γερμανός.

Ἱερὸς Ναὸς Ποτηρᾶ.

Τῇ Α' Κυριακῇ ὁ ἱεροδιάκονος Νικόλαος Κουτρουμπῆς.

Ἱερὸς Ναὸς Μουχλίου.

Τῇ ΣΤ' Κυριακῇ ὁ Μ. Ἐκκλησιάρχης Ἰσίδωρος.

Ἱερὸς Ναὸς Ξυλοπόρτης.

Τῇ ΣΤ' Κυριακῇ ὁ Μ. Κατηχητὴς Ἀρχιμ. Γεράσιμος.

Ἱερὸς Ναὸς Χάσκιοϊ.

Τῇ ΣΤ' Κυριακῇ ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως Γεννάδιος.

Ἱερὸς Ναὸς Ἐδιρνέκαπου.

Τῇ Γ' Κυριακῇ ὁ οἰκονόμος Γεώργιος Παπαδόπουλος.

Ἱερὸς Ναὸς Δζιβαλίου.

Τῇ Γ' Κυριακῇ ὁ ἱεροδιάκ. Πολύευκτος.

Ἱερὸς Ναὸς Βαλατᾶ.

Τῇ Γ' Κυριακῇ ὁ Τριτεύων τῶν Π)χείων Μελέτιος.

Ἱερὸς Ναὸς Σαρμασικίου.

Καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς πλὴν τῆς Γ' Κυριακῆς ὁ οἰκ. Γεώργιος Παπαδόπουλος.